HALKIN SESİ

15 Nisan 1975

200 Kuruş

1

Tarihi yaratan biricik güç halktır

Bu Sayıda :

HALKIN MÜCADELESİNİ DURDURAMAYACAKLAR !

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HALKIMIZIN GÜCÜNÜ TEK BİR VÜCUTTA TOPLAYACAĞI GÜNLER YAKINDIR

Halkımızın, yükselen devrimci mücadelesi her gün biraz daha kabarmakta, emperyalist uşağı faşistlere kabus bunalımları geçirtmektedir. Devrimci potansiyelin günden güne yükseldiği bu dönemde faşistler aynen kapana girmiş kurtların duman içinde boğulmamak için can acısıyla dışarı atlamaları gibi, meydana çıkmışlardır.

Halkımızın mücadelesi karşısında şaşkına dönen faşistler çeşitli demokratik ve devrimci örgütlere baskınlar yapmakta, kitap toplamakta, yurtsever gençliği zındanlara tıkmaktadırlar.

İyice azgınlaşan bu kudurmuş köpeklere, hakim zümrenin temsilcilerine, halkımızın vereceği cevap sert olacaktır.

Korksunlar ki, halkımızın nabzını tek bir yürekte, gücünü ise tek bir vücutta toplayacağı günler yakındır.

Samsun'dan bir devrimci

ZİNDANDAKİ ARKADAŞLAR

Devrimci arkadaşlar,

Halkın kurtuluşu uğruna verdiğiniz savaşta, halka olan sorumluluğunuzu yerine getiriyor ve halkların tarihinde, zulüm karşısında davanıza olan bağlılığın şanlı bir örneğini veriyorsunuz. Hakim sınıfların yıldırma ve devrimci hareketten soyutlama zihniyetine karşı devrimci tutumunuz, biz devrimcileri daha aktif görevlere çağırıyor. İşkence ve zindan, çökmekte olan hakim sınıfların sonlarını geciktiremez. Kurtuluşuna inandığımız milyonlarca halkın bugünkü özlemi, onların bu köhne düzenini yıkmaktır. İşte biz Maraşlı devrimciler halkın böyle mücadeleleriyle sizlerle beraberiz.

Kahrolsun emperyalizm ve faşizm!

Maraşlı Devrimciler

DEVRİM İSTİYORUZ

Biz emekçiler tarih boyunca hakim sınıfların tahakkümü altında yaşamış insanlarız. Bir avuç azınlık, en değerli varlığımız olan emeğimizi en korkunç biçimde sömürmüştür.

Biz emekçiler şimdi uyanmış devrim istiyoruz. Artık balyozumuzu faşizmin göğsüne indirmenin zamanı olduğunu anladık. Yine biz emekçiler anladık ki, bize layık görülmeyen hak ve hürriyetlerimizi ancak omuz omuza vererek devrimle alabiliriz.

Tüm devrimcilere müjdeler olsun, emekçilerin düzeni yaklaştı. İşçi grevleri, köylü ayaklanmaları, gençliğin mücadelesi halkın birliğinin en güzel örneği değil mi?

Küçükada köyü — Bulancık

DEVRİMCİ TARIM SENDİKALARI İSTİYORUZ

Bugün feodalizmin kalıntıları bulunan toplumumuzda tarım işçilerinin, bağımlı bir proletarya olduklarını hepimiz biliriz. Bu durumu göz önünde bulundurarak, devrimciler olarak, bu kitleyi eğitip, bilinçlendirerek feodal mütegallibeye karşı örgütlemeyi görev bilmeliyiz. Bu görevi bilhassa halkla yoğun ilişkileri olan devrimci arkadaşlarımız ihmal etmemelidirler. Unutmayalım ki, sanayi işçilerini burjuvaziye karşı ne derece örgütlemek lazımsa, tarım proletaryasını da o derece feodal mütegallibeye karşı örgütlemek lâzımdır.

Eskialtıntaş köyü gençleri

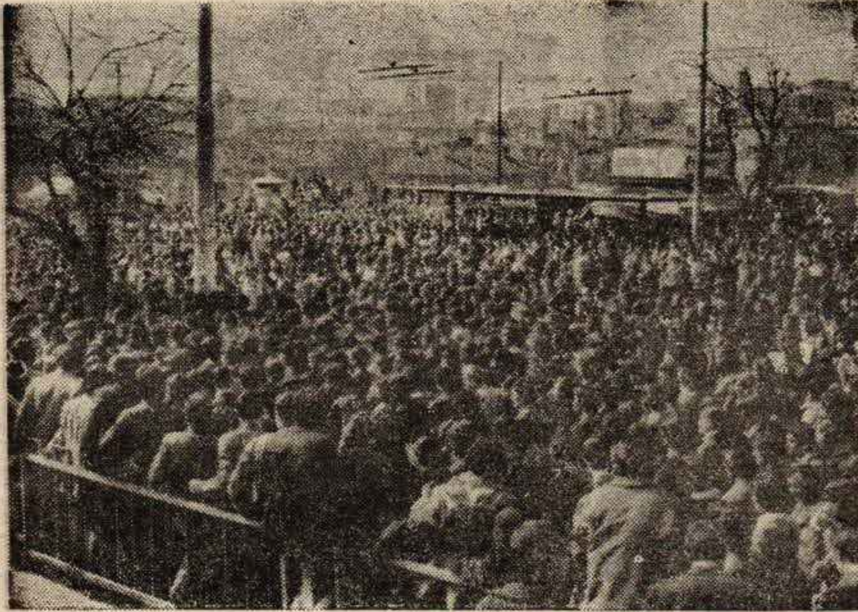
FAŞİZME KARŞI GÜÇBİRLİĞİ DERHAL GERÇEKLEŞTİRİLMELİDİR

Bir devrimci olarak, acil bazı noktalarda alınacak mücadele tbirlerini bir kere daha belirtmek istiyorum.

Son zamanlarda artan ve arkasında ancak bir avuç satılık köpek olduğunu bildiğimiz faşist saldırılar karşısında biz devrimcilere düşen görev, bu faşist bozuntularının her zaman halkımıza karşı olduğunu açıklamak ve maskelerini düşürmek olacaktır.

Artık faşizme karşı güçbirliği çağrıları dergi ve gazete sayfalarında kalmamalı, güçbirliği somut olarak ve derhal gerçekleştirilmelidir. Yaşasın faşizme karşı devrimci güçbirliği!

İzmir'den Cemil YOLDAŞ

Onbinlerce genç, Veli Yıldırım'ın cenazesinde faşizmi protesto etti

Geçtiğimiz hafta içinde, faşist iktidarın kiralık katilleri Veli Yıldırım'ı alçakça şehit ettiler. Halkımız, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde yiğit bir evlâdını daha kaybetti.

Veli Yıldırım'ın ölüm haberini duyan yüzlerce genç sabaha kadar hastanenin önünde nöbet tuttu. Öğleden sonra yapılan cenaze töreninde, onbinlerce devrimci genç, halkımızın faşizme ve emperyalizme karşı duyduğu nefreti ve temel taleplerini dile getiren sloganlar haykırdı: «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Amerika», «Katil Sağ Cephe», Polisin devrimci gençliği halktan koparmak için kurduğu barikatlar kâr etmedi. Yürüyüş, yol boyunca halk kitlelerinin sevgi ve desteğini topladı.

Veli Yıldırım'ın cenaze töreni, gençliğin 12 Mart'tan bu yana Ankara'da yaptığı en büyük anti — emperyalist ve anti—faşist gösteri halini aldı. Bununla beraber, kitlelerin mücadelesini durdurmak isteyen reformcu burjuvazinin ve onun kuyruğuna takılan revizyonistlerin yaydığı pasifist görüşler, bu gösteriye de zarar verdi. «Uslu duralım, yoksa faşizm gelir» ve «aman fazla ileri gitmeyelim, provokasyon olur» gibi görüşlerin etkisindeki bir kısım yöneticiler, büyük gençlik kitlesinin cenazeyi Tandoğan meydanına kadar geçirmek talebini bastırdılar. Polisin yürüyüşü engelleme ve dağıtma çabalarına boyun eğdiler. Bu durum, gençliğin anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesinin güçlenebilmesi ve emekci halkımızın mücadelesine daha büyük bir katkıda bulunabilmesi için revizyonist teorilere ve revizyonist bölücülüğe karşı kararlı bir mücadele vermenin önemini ispatlamaktadır.

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ YÜKSELİRKEN FAŞİSTLERİN SALDIRILARI DA ARTIYOR

Faşist kodandolar Ankara'da fakülte ve yüksek okullara günlerdir saldırıyorlar. Ankara Devlet Mimarlık ve Mühendislik Okulu'na yapılan saldırılarda birçok devrimci genç yaralandı. Fakat ADMMYO öğrencileri bu saldırılara birlik içinde karşı koydular. Devrimci gençliğin kararlı mukavemeti sayesinde faşist saldırganlar her seferinde hakettikleri cevabı aldılar.

Ankara Kıbrıs'lı Öğrenciler Derneği'nin Açıklaması:

"Federe Türk Devleti Bağımsızlığın Temellerine Konan Bir Dinamittir"

Emperyalizmin, Orta Doğu ve Kıbrıs'ta gelişen bağımsızlık mücadelelerini boğmak, Kıbrıs'ı Orta Doğu'da ileri bir karakol durumuna getirmek amacı ile asırlardır birarada yaşayan Türk ve Rum halklarını bölmek, birbirinden kesin bir çizgi ile ayırmak istemiştir. Bu hefine ulaşmak için, şovenizmi yerleştirmiş, halkları birbirine düş man etmiştir. Fakat Kıbrıs halklarının bağımsızlık mücadelesi, emperyalizmin «Enosis» ve «Taksim» oyunlarını defalarca bozmuştur.

Kıbrıs ve Orta Doğu halklarının bağımsızlık mücadelelerini mutlaka ezmek ve Orta Doğu'daki çıkarlarını korumak isteyen emperyalizm, Ada'yı bir NATO kalesi haline getirmek amacı ile bir dizi olaylar yaratarak fiili «Taksim»i gerçekleştirmiştir. Böylece Kıbrıs üç NATO üyesi ülke -Türkiye, Yunanistan ve İngiltere- arasında bölüşülmüştür. Türkiye'nin müdahalesi Ada'ya ne barış, ne özgürlük, ne de bağımsızlık ihraç etmiştir. Tam tersine, şovenizme ve «Taksim»e hizmet etmiştir...

(...)

Son günlerde Kıbrıs üzerinde tezgâhlanan oyunlara bir yenisi daha eklenmiştir. Üç NATO üyesi ülkenin işgali altında emperyalizmin bir kalesi haline getirilen Ada'da ilân edilen Federe Türk Devleti, bağımsızlığın temellerine konan bir dinamiktir. Federe Türk Devleti'nin ilânı, «Taksim»i hukukileştirmek yönünde atılmış bir adımdır...

Böylece, emperyalizm ile Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki işbirlikçileri, Kıbrıs'ı «batmayan uçak gemisi» haline getirmişlerdir. Bunun bir «Taksim» veya «Enosis» olmadığını söyleyen işbirlikçilerin, maskeleri düşmüş, çirkin yüzleri açığa çıkmıştır.

Bütün anti-emperyalist, anti-faşist kuruluşları, bu oldubitti karşısında bütün dünya halklarının özlemlerini dile getirmeye ve «Bağımsız Kıbrıs»ı savunmaya çağırıyoruz.

Kahrolsun Emperyalizm ve İşbirlikçileri

Yaşasın, Bütün yabancı kuvvetlerden ve üslerden arınmış, bağımsız, Demokratik KIBRIS

HALKIN SESİ — Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P. K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi ve Baskı — Özgür Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi. İstanbul *

ABONE ŞARTLARI — Yurtiçi: yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): yıllık 150, altı aylık 75 lira ★ İLÂN ŞARTLARI: Santimi otuz lira — Yayın ilânları: sabit çerçeve 100 lira ★ ANADOLU DAĞITIM: DER-DA — İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İZMİR DAĞITIM: ORHAN ÖZSİSMAN — ANKARA DAĞITIM: RAMAZAN ÇETİN.

SBF ÖĞRENCİLERİNİN KARARLI DİRENİŞİ DEVAM EDİYOR

Faşist yönetim kurulunun ve polisin desteklediği bir avuç saldırgan, SBF öğrencilerinin aylardır devam eden mücadelesini kırmaya çalışıyor. Son olarak 8 Nisan günü polis himayesinde boykotu kırmaya kalkışan komandolar, gençlik kitlesini karşılarında buldular. Bunun üzerine duruma müdahale etmeye kalkışan polis de gençliğin direnişini ezemedi ve geri çekilmek zorunda kaldı. SBF öğrencilerinin meşru hakları için giriştikleri boykot başarıyla sürmektedir.

Demirel Hükûmeti Halkı Durduramaz Bugünün Devrimci Görevi Kitle Mücadelesini Yükseltmektir

Irmak'ın «12 Mart modeli» hükümetinden sonra şimdi Demirel etrafında birleşen dört gerici parti faşist bir hükümet kurmuş bulunuyor. Güven oyu alsa da bu hükümet, hakim sınıfların buhranına çözüm getiremez. Demirel hükümetinin kurulması, elbette faşist kliklerden birinin güç toplamaya çalıştığının bir ifadesidir. Ama bu hükümetin faşizmin gerileyişini ve halkın mücadelesinin yükselişini durdurmasına imkân yoktur. Halkın mücadelesinin yükselişi ve faşizmin gerileyişi, şu veya bu hükümetin kurulmasına, parlamento oyunlarına bağlı değildir. Demirel hükümeti, dört gerici partiyi bir araya getirmiştir ama, bütün hakim sınıf kesimlerini birleştirememiştir. Hakim sınıflar içindeki esas eğilim, reformcu CHP etrafında birleşme eğilimidir. Çünkü onların bugün en önemli meseleleri yükselen kitle mücadelesini bastırmaktır. Demirel iktidarının ise bunu başarmasına imkân yoktur.

★ Bugün Hangi Şartlarda Bulunuyoruz?

Türkiye, emperyalizmin dünya çapında derinleşmekte olan buhranından şiddetle etkilenmektedir. Hayat pahalılığı, hızla artan işsizlik, karaborsa, vurgunculuk ve yiyicilik kitlelerin hayatını dayanılmaz hale getiriyor. Enflâsyon şiddetle hüküm sürüyor. Kıbrıs müdahalesi iktisadi buhranı daha da ağırlaştırmıştır. Üstelik bu müdahale, Türkiye'yi sonu belli olmayan maceralara sürüklemiştir. Türkiye üçüncü dünya ülkelerinden tecrit olmuş ve dünyada yapayalnız kalmıştır. Doğu Akdenizde ABD emperyalizminin jandarmalığını üstlenen Türkiye'nin Yunanistan'la ilişkileri gün geçtikçe bozulmaktadır ve ülke bir savaş tehlikesiyle karşı karşıyadır. Türkiye hakim sınıflarının efendisi ABD de dünya çapında gerilemekte ve tecrit olmaktadır.

İşte bu şartlarda emekçi yığınlar harekete geçmekte, her yerde mücadele filizleri yeşermektedir. Daha geniş işçi kitleleri, iktisadi ve demokratik haklar uğruna mücadeleye atılmakta, bütün baskılara rağmen grevlerin sayısı artmaktadır. Gençlik mücadelesi gelişmeye devam ediyor. Daha yakın bir geçmişte, eczacılardan assubaylara kadar toplumun bir çok kesimi protestolara girmiştir. İşçilerde, köylülerde ve bütün ezilen sınıflarda mücadele arzusu doğmakta ve devrimci bir ruh gelişmektedir. Yurdumuz üzerinde çöreklenen faşist rejim kitlelerin nefretini kazanmıştır ve tecrit olmaya devam etmektedir. Onların aldığı hiçbir tedbir bu gidişi durduramamaktadır.

Faşist partilerin anti-komünizm sloganlarıyla ortaya çıkması, sadece onların, hakim sınıfları korkutarak kendi etraflarında toplama amacını taşımıyor. Onların bu yaygaraları, aynı zamanda kitle mücadelesinin geliştiğini ve hakim sınıfların bu mücadeleyi ezmek ihtiyacını duyduklarını gösteriyor.

Faşistler gelişen mücadeleyi daha başından boğmak için tedbirler alıyorlar ve saldırılara girişiyorlar. Sıkıyönetimler grevleri durdurmakta, işçi toplantılarını yasaklamakta, her türlü kitle mücadelesi polisin saldırısına uğramakta, tutuklamalar sürdürülmektedir. Faşist komandolar ve gerici topluluklar kitlelere saldırıyor, özellik le gençlik mücadelesi böylece sindirilmeye çalışılıyor. Bugün en kanuni hakların kullanılması dahi ağır baskıları göze almayı gerektirmektedir. Ancak, gerek iktidarın, gerekse faşist komandoların saldırıları faşizmin daha da çok territ olmasına yaramakta, kitlelerin nefretini derinleştirmektedir

★ Hakim Sınıfların Umudu: Ecevit

Hakim sınıfların geniş bir kesimi, kitle mücadelesinin yükselişini sadece faşist terörle durduramayacaklarını görmektedirler. Bu kesimler, CHP'nin kitleleri reform hayalleriyle uyutmasından medet ummaktadır. Onlar, içine düştükleri buhrandan kendilerini ancak Ecevit'in kurtarabileceğini düşünmektedirler.

Ecevit ve CHP ise, faşizmle uzlaşma ve sosyal - barış politikasıyla halkın mücadelesini pasifleştirmekte ve faşizme karşı mücadeleyi baltalamaktadırlar. CHP yöneticileri, halkın anti - faşist bir cephe oluşturmasına açıkça karşı çıkıyor ve faşist saldırılar karşısında halkın dağınıklığının devam etmesine yardımcı oluyorlar. Ecevit, kitle mücadelesinin, faşist partilerin keskin anti-komünizmyle değil, kendi reformcu yoluyla durdurulabileceğini söylüyor.

Ecevit'in, tam da Demirel'e hükümet kurma görevi verildiği sırada çıktığı Avrupa gezisinde bir başbakan gibi hareket etmesi de hakim sınıfların Ecevit etrafında birleşme eğiliminin başka bir işaretidir. Bu eğilimin farkında olan Avrupa empeyalistleri Ecevit'le anlaşmalar dahi yapmışlardır. Esasen onların Türkiye'deki menfaatlerini Ecevit temsil etmektedir.

Sadece parlamento içindeki transferlere baksak dahi, hakim sınıflara Milliyetçi Cephe partilerinin değil, CHP'nin umut verdiğini görürüz. 12 Mart faşizminin en hararetli destekçisi CGP, hükümete ortak olduğu bir sırada parçalanmaktadır. Faşizmin mutemet adamları CHP saflarına katılmaktadır. Bugün CHP'ye kapağı atan milletvekilleri, devlet yemliğine yakında onun hakim olacağını hesap etmektedirler. Faşist güçler, CHP'yi daha gerici bir noktaya çekmeye çalışırken E. cevit de CHP içindeki demokrat ve yurtsever unsurları bastırabilmek için bu güçlere dyanmayı plânlamaktadır.

Korutürk de hakim sınıfların esas eğilimlerini yansıtmaktadır. O. uzun bir süre Milliyetçi Cephe partilerinin hükümet kurmasına izin vermedi. Cumhurbaşkanı, hükümet üyelerini kabul ettiği toplantıda dahi, bu hükümeti sürekli bir hükümet olarak görmediğini belirtti. Ve erken seçim formülü üzerinde durdu.

★ Bu Hükümet Daha Başından Tecrit Olmuştur

Demirel hükümetinin bir süre iktidarda kalması kitle mücadelesini durduramayacaktır. Bu hükümet, sömürü ve zulmü daha da ağırlaştırmaktan başka bir şey yapamayacaktır. Bu ise, kitleleri daha da şiddetli mücadelelere itecektir. Halktan tecrit olmuş ve hakim sınıflar içinde dahi birliği sağlayamamış olan bu hükümetin saldırıları, yeni kitle mücadelelerine yol açmaktan başka bir sonuç veremez.

Bu hükümetin kuruluş şekli dahi onu tecrit eden bir sonuç vermiştir. Öyle ki, bu hükümetin parlamentodan destek olabilmek için giriştiği milletvekili transferleri parlamentonun gerçek karakteri hakkında kitleleri uyandırmıştır. Lenin'in dediği gibi, «parlamento ve seçimler kuklalardan, oyuncak bebeklerden başka bir şey değildir. Oysa sermayenin gücü ve borsa her şeydir». Şimdi işçiler, köylüler, bütün halk parlamento üzerine hikâyeler anlatmaktadır. Parlamentonun bir kurum olarak böyle teşhir olması devrimci mücadelenin gelişmesi bakımından önemli bir kazançtır.

★ Revizyonistler, Kitleleri Pasifleştirmeye çalışıyor

Demirel hükümetinin kurulması ihtimali belirince, revizyonistler, faşizmin mevcudiyetini nihayet kabul ettiler. Onların tahlilleri, meclisteki milletvekillerinin koltuk değiştirmesiyle bir hafta içinde iki defa değişiyor. Revizyonistlerin gözü kitleleri hiç bir zaman görmüyor. Onlar sadece hakim sınıflar arasındaki ilişkilerin parlamentoya yansıyan yönlerine bakıyorlar. Çünkü tamamen parlamentoculuğa batmışlardır.

Revizyonistlerin yurdumuzda faşizmin hüküm sürdüğünü bugüne kadar kabul etmemelerinin nedeni, reformcu burjuvaziye bel bağlamış olmalarıdır. Onlar şimdi faşizmin varlığını da gene aynı sebepten dolayı kabul ediyorlar. Revizyonistler, CHP'nin iktidara yaklaşıp uzaklaşmasına göre rotalarını çizmektedirler.

Revizyonistler düne kadar «uslu durun, provokasyon olur, demokrasi gider» diyorlardı. Böylece kitle mücadelesini pasifleştirmeye çalışıyorlardı. Şimdi faşizmin mevcudiyetini kabul etmekle beraber, sloganları gene aynı: «provokasyonlara kapılmayacağız». Revizyonistler, kitleleri hakim sınıfların terörüyle tehdit ediyorlar. Bütün söyledikleri ve çabaları faşistlerin kitle mücadelesini bastırma amaçlarına hizmet ediyor.

★ Kitle Mücadelesi Faşist Saldırıları Göğüsleyerek ilerleyecektir

Devrimci durumu tahlil etmenin ve görevlerimizi tesbit etmenin biricik yolu kitle mücadelesine bakmaktır. Hakim sınıfların kısa zamanda buhranı ortadan kaldırmalarına imkân yoktur. Kitle mücadelesini durdurmak da hakim sınıflarının iradesine bağlı değildir. Halkın yükselen mücadelesi karşısında hakim sınıflar elbette seyirci kalmayacaklardır. Ve faşist saldırılar her zaman olacaktır. Hattâ en kanlı saldırılar, mücadelenin en çok yükseldiği zamanlarda olabilir. Kitlelerin mücadelesinin hiç bir saldırı olmadan dümdüz gelişeceğini zannetmek yanlıştır. Hattâ bu saldırılar, geçici gerilemelere ve durgunluklara yol açabilir.

Bugün hakim sınıfların buhranı derinleşiyor ve halkın mücadelesi onun

(Devamı 11. sayfada)

FABRİKADAN KÖYDEN

Grev, Boykot, Direniş, Yürüyüş, Mücadele, Örgütlenme

Gislaved fabrikasında üçyüz işçi işten atılmakla tehdit ediliyor

Gıslaved işçilerinin Lastik—İş'e geçmek için dört ay sürdürdükleri grevden sonra, fabrikaya 300'den fazla yeni işçi alındı. Mart ayı içinde bu yeni işçileri tek tek idareye çağırdılar. İşçilere «Bir imzanız eksik kalmış» diyerek kağıtlar imzalattılar. İşçilerin bir kısmı kağıtları okumadan imzaladı. Kadın işçilerin bir kısmı ise, okuma yazma bilmediklerinden ne olduğunu anlamadan bu kağıtları imzaladılar. Sonradan anlaşıldı ki, bu imzalarla patron, işçilere «fabrikaya altı aylık geçici işçi olara kalındıkları, bu altı aylık deneme süresi sonunda işten çıkartıldıkları takdirde hiç bir tazminat talep etmeyeceklerini» kabul ettirmek istiyordu. Bunu imzalamayan işçiler ise atılmakla tehdit edildiler.

Yeni, işçiler bu durumu kabul etmediler. «Altı ay sonra atılacağımıza, şimdi atılırız. Garanti isteriz» dediler.

Lastik—İş temsilcilerinden duruma müdahale etmelerini istediler. Sendikacılar bu konuda hiç bir şey yapamayacaklarını söylediler. İşçiler sendikacıları sıkıştırdıkça anlaşıldı ki, sendika, patronun bu plânını daha işçiler alınmadan biliyormuş. patronla, bu konuda bir şey yapamayacaklarına dair anlaşmışlar.

Sarı Kauçuk—İş'ten Lastik—İş'e geçmek için bunca mücadele vermiş olan Gıslaved işçileri, Lastik—İş sendikasının patronla yaptığı bu anlaşmayı nefret ve tepkiyle karşılamaktadırlar.

Patronun yeni işçileri altı ay sonra işten atmak istemesinin sebebi şudur: 1975'in Ekim ayında işçiler zam alacaklardır. Patron bu zammı vermemek için işçileri atacak, ya da bir kısmını çıkartıp yeniden almış gibi gösterecek ve yeni işçi zamdan istifade edemeyecektir.

Öte yandan 1 Nisan'da ikramiyeler dağıtılırken, yeni işçiler ikramiye alamadılar. Eski sendika Kauçuk—İş'in işçilere dağıttığı sözleşmede, bir aydan fazla çalışanların ikramiyeden yararlanacakları yazıyordu. Bu sözleşmenin sahte olduğu, patronun elindeki esas sözleşmede ise ancak üç aydan fazla çalışanların ikramiye alacakları hükmü vardı.

«HAKKIMIZI BİRLİKTE ARAYACAĞIZ»

Bütün bunlar yeni işçileri harekete geçirdi. Makina dairesi işçileri 1 Nisan'da işi bıraktılar. Sendikacılar işçilerin bu haklı müdahalesine önderlik etmediler. Onları yatıştırmaya çalıştılar. Sendikacılar bunu başaramayınca, müdür yardımcısını çağırdılar. Müdür yardımcısı «direnişin kanunsuz olduğunu, fakat dağılırlarsa kimsenin işten atılmayacağını söyledi». İşçilere, «bir derdiniz varsa tek tek gelin» diyerek onların birliğini bozmaya çalıştı. Bunun üzerine işçiler müdür yardımcısına, «çıkarlarının bir olduğunu, haklarını birlikte arayacaklarını ve bundan sonra da hep birlikte hareket edeceklerini» söylediler. Bu olaylardan sonra bir kız işçi işten atıldı.

ESKİ VE YENİ İŞÇİLER BİRLEŞMELİDİR

Son olaylar sırasında patron, eski işçilerle yeni işçilerin birliğini bozmaya çalıştı. Lastik—İş'in tutumu da bu konuda patrona yardımcı olmaktadır. Fakat uzun yıllar, patronun çeşitli oyunlarıyla karşılaşan Gislaved işçileri birliğin ve işçi kardeşliğinin önemini çok iyi bilirler. Eski işçiler bu oyunu bozarak yeni işçi kardeşleriyle birleşecekler ve onları destekleyeceklerdir. Eğer patron işçilerin birlik olmadığını ıgörürse, sadece yeni işçiler baskı yapmakla kalmayacaktır. Nitekim eski işçilere de daha şimdiden baskı başlamıştır.

Eski sendika Kauçuk—İş'in aldığı 13 liralık zam yerine patron işçilere sadece 3 lira verdi. Bunu « zaman asgari ücret 30 liraydı, şimdi 40 lira oldu, bu yüzden 10 lirasını kesiyoruz» diye açıklıyor. Lastik İş, buna da seyirci kalmaktadır.

LÂSTİK-İŞ İŞÇİLERİN MENFAATİNİ SAVUNMALIDIR

Lastik—İş, devrimci bir sendika olduğunu iddia etmektedir. Devrimci sendikacılık, patronlarla uzlaşmayı değil, işçi sınıfının menfaatlarını savunmayı gerektirir. Gıslaved işçileri fabrikaya, Lastik—İş'i çetin mücadele vererek, her zorluğa göğüs gererek getirmişlerdir. Ona devrimci bir sendika diye güvenmişlerdir. Lastik—İş ise bu güveni boşa çıkarmaktadır.

Gislaved işçilerinin meseleleri ancak işçilerin birliği ve mücadelesiyle halledecektir. Bu mücadelelerde işçilere önderlik edemeyen temsilcileri ve sendika yöneticilerinin yerine devrimci işçiler getirilmelidir.

TSİP Revizyonistlerinin Epengle işçilerine ihaneti

Epengle işçileri, 19 Kasım 1974'den beri beş aya yakın bir süredir sendika seçme hürriyeti (referandum) için mücadele ediyorlar. İşçilerin her türlü zorluğa göğüs gererek kararlılıkla sürdürdükleri mücadele, TSİP'li revizyonistlerin ihanetiyle karşılaştı. Dillerinden «işçi sınıfı sosyalizmi» lâfını düşürmeyen revizyonistlerin, aslında burjuva politikacıları ve sendika ağaları oldukları bir kere daha ortaya çıktı. İşçileri yalan dolanla kendilerine bağlayabileceklerini sanan revizyonistler, en sonunda işçilere mücadeleye son vermelerini ve iş aramalarını söylediler. Onlar, sendikalarına sahip çıkmak isteyen işçilere zorbalık uygulamaya dahi kalkıştılar.

Epengle mücadelesi revizyonist önderliğin mücadeleyi ergeç yenilgiye sürükleyeceğini isbat etmektedir. Çünkü revizyonistler işçi sınıfına ve halka değil hakim sınıflara bel bağlamaktadırlar. Hakim sınıfların bir parçasıdırlar. Aşağıda yayınladığımız, Epengle işçilerinin bildirisi, revizyonistlerin gerçek yüzünü açıklamaktadır.

EPENGLE İŞÇİLERİ İŞÇİ KARDEŞLERİNE, BÜTÜN DEVRİMCİ KURULUŞLARA VE HALKIMIZA SESLENİYOR

Biz Epengle işçileri kurtuluşumuzun yine kendi mücademizle gerçekleşeceğine inanarak, Tekstil iş kolunda senelerden beri sarı sendikaların tahakküm ve baskısı altında ezilen yüz binlerce işçiye önderlik etmek inancıyla Tüm Dokuma-İş Sendikası'nda birbirimize kenetleşmiştik. Tekstil işkolunda devrimci sendikacılığın ancak bu yolla, yeni bir sendika ile yapılabileceğini, mücadeleye buradan başlamak gerektiğini söyleyen ve özellikle «İşçi sınıfı devrimcisi» olduklarını idda eden bir grup Türkiye Sosyalist İşçi Partili sahtekâra inanarak bu mücadeleye girişmiştik. Kendi kaderimiz hakkında sadece kendimizin karar vereceğini söyleyerek bizi kendilerine inandırmışlar, kendilerinin ise sadece «yol gösterici» olduklarını söylemişlerdi. Sendikanın kuruluşundan beri süren 9 aylık süre içinde gösterdikleri yolun bizi nereye çıkardığını gördük.

ARTIK MASKELERİ DÜŞTÜ!!!

İşçi sınıfına inanmayan, işçi sınıfını kendi geçici politik çıkarları, mevki hırsları, şöhret tutkuları için kullanan, giderek acizliklerini İŞÇİLERİ DÖVMEYE KADAR GÖTÜREN bu sahte devrimcilerin gerçek yüzlerini görüyoruz artık!

Halkın kurtuluşu uğruna verilen mücadelede her devrimci gerçeğinde bir neferdir, kalıcı olan, işçi sınıfının devrimci mücadelesi ve bu mücadelede kazandığı deneylerdir. Artık gerçekleri gün ışığına çıkarmanın zamanı geldi.

KARDEŞLER:

— Sendikanın TSİP'li yöneticileri direnişin başından beri bizden gerçekleri sakladılar. Meselâ, işveren çıkışlarımızı gönderdiği zaman «Noterden gelen kâğıtların hiç bir geçerliği yoktur, biz sendika olarak onları protesto edeceğiz» dediler. Ve son aylara kadar bu konuda hiç bir girişimde bulunmadılar. Bizi boş vaatlerle avuttular. Gerçekleri öğrenince dağılacağımızı düşündüler. Oysa biz mücadeleye kararlı bir şekilde başladık. Yıllarca sömürülen, horlanan hayatın bütün zorlukları şımızdaki düşmanı daha iyi bilecektik. Kavgamıza daha kararlı bir şekilde sarılacaktık. İşte arkadaşlar, işçilere güvenmeyen, işçilere sürü gözüyle bakan, yalan dolan söyleyerek düşmanlarımız karşısında elimizi kolumuzu bağlayanlar İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİLERİ değildirler.

— Fabrika dışında yağmur, çamur, açlık içinde dört ay süren direnişimizde bizleri sendikamızın çatısı altındaki diğer iş yerlerinde çalışan işç kardeşlerimizle kaynaştırıp dayanışma sağlayacakları yerde bizi onlardan tecrit eden, devrimci çevre ve kuruluşların, devrimci öğrencilerin bizi desteklemelerine, direnişi ve onun şerefini kendilerine mal etmek istedikleri için karşı çıkan, bu yüzden diğer devrimci sendikalardan destek görmemizi engelleyenler İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİSİ Değildirler.

— İşçiler arasından seçilen «Direniş Yürütme Komitesi» Sendika yürütme kurulunu eleştirince, komiteyi fesh ettiler. Epengle işçilerine toplanan paraların hesabını soran direniş komitesine «Siz böyle bir şeyi nasıl sorarsınız!» dediler. İşçilerden gelen her eleştiriyi bastırdılar. İşçileri toplayıp «Sendika aleyhine konuşanlar patron ajanlarıdır, polistir. Onları dinlemeyin» dediler. Tepeden inme kararlarla işçileri gütmeye çalışanlar, eleştiri kabul etmeyen İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİLERİ değildirler.

Kardeşler, bu son günlerde ellerinden yapacak başka bir şey gelmeyince bize «kendinize iş arayın» dediler. İşte gitmiyen arkadaşlar Sendikaya dönüp «iş bulamıyoruz, bize yardım edin» dediklerinde, onlardan hesap sormaya başladıklarında, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi İstanbul İl Başkanı İbrahim Seven ve avenesi Sendikaya gelerek direniş komitesindeki işçi arkadaşları «Bir daha sendikaya gelmeyeceksiniz» diye tehdit ettiler. Ertesi gün Sendikaya gittiğimizde, Sendikayı bir kaç TSİP'li tarafından işgal edilmiş bulduk. Yönetim kurulundaki arkadaşların ihtarına rağmen Sendikayı terk etmeyen TSİP'liler, sendikadan çıkarılmak istenince Sendika Genel Saymanı Sefer Güvenç bir grup adamıyla Sendika'ya girmiş kavga çıkararak orada bulunan işçi arkadaşlarımızı dövmüştür. Bu arada, gerçekleri savunduğu için Sendika Avukatı arkadaş da başından yaralanmıştır.

BİZ EPENGLE İŞÇİLERİ OLARAK İŞÇİ SINIFI HAİNLERİNE BÜTÜN BUNLARIN HESABINI SORUYORUZ!

SENDİKAMIZDAKİ BÜTÜN İŞÇİ ARKADAŞLAR! TEK BİR YUMRUK OLALIM. SENDİKAMIZI SAHTE DEVRİMCİLERDEN TEMİZLEYELİM!

SENDİKA BİZİMDİR. BİZ KURDUK, BİZ MÜCADELE ETTİK, BİZ YÖNETECEĞİZ. ARTIK SAHTE DEVRİMCİLERİN YOL GÖSTERME PALAVRALARINA KARNIMIZ TOK.

YAŞASIN DEVRİMCİ DOKUMA İŞÇİLERİ

KAHROLSUN İŞÇİ SINIFINA SALDIRANLAR — İŞÇİLERİN DEVRİM SESİNİ BOĞMAK İSTEYENLER! KAHROLSUN EMPERYALİZM VE YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ İŞÇİLER KÖYLÜLER ÖĞRENCİLER BÜTÜN YURTSEVERLER — SANILMASIN Kİ DEVRİMCİ MÜCADELE BİR TAKIM ÇAPULCULARIN TEKELİNDEDİR. DEVRİMCİ MÜCADELEYİ SONUNA KADAR SÜRDÜRECEK, YURDUMUZUN EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM KAVGASINI YÜRÜTECEK DEVRİMCİLER ÇOĞUNLUKTADIR VE MÜCADELE İÇİNDE HERKES BİRBİRİNİ TANIMAKTA SAFLARINIZ ÇELİKLEŞMEKTEDİR.

TEKSTİL İŞÇİLERİ SARI TEKSİF'E KARŞI MÜCADELE EDİYOR

Teksif Sendikası'nın Eyüp şubesine bağlı işyerlerinde sendikanın baskısından kurtulmak isteyen işçiler işten atılıyor. Teksif'in Eyüp şubesi yönetim kurulu, senelerdir şube başkanı Emin Baykan, iki kardeşi ve bunlara bağlı bir çetenin elindedir. İşçiler, bu patron uşağı şebekeyi Nisan ayında yapılacak şube kongresinde değiştirmek için çalışmaya başladılar.

Her fabrikada muhalefet grupları meydana geldi. Bundan haberdar olan sarı sendikacılar, hemen patronlara koşarak, Altın Yıldız, Bahariye, Boyateks, Yaşar Mensucat ve Aydın Yün'den beşer altışar kişilik gruplar halinde muhalefete dahil işçileri işten attırdı.

Muhalefetin en güçlü olduğu yerlerin başında 1400 işçinin çalıştığı Sümerbank Feshane fabrikası geliyordu. Sümerbank işçileri, yıllardır Teksif'in pençesinden kurtulmaya çalışıyorlar. 1970'de Tekstil Sendikası'na geçmek için 900 imza toplanlanmıştı. Tekstil Sendikası'nın pasif tutumu ve Teksif'in baskı ve işten atma tehditleri yüzünden mücadele başarıya ulaşamadı. Emin Baykan'ın iki kardeşinden biri Sümerbank fabrikasında baş temsilci, diğeri ise temsilcidir. Teksif, Sümerbank işçilerini bunlar vasıtasıyla baskı altında tutmaktadır. Bu yüzden temsilcilik seçimlerinin yapılması erteleniyor. Sarı sendikacılar bütün bunlara rağmen, şube yönetiminin değişmesi için gelişen muhalefeti engelleyemediler. Sümerbank'tan işçi atmak diğer fabrikalara nazaran daha zor olduğu için sarı şebeke muhalefete dahil işçileri sendika üyeliğinden atmaya başladı. Buna çok kızan Sümerbank işçilerinden yüz kişilik bir grup, geçen ay Teksif'in Eyüp şubesini bastılar. Şube Başkanı Emin Baykan'a, «Bu yolda her şeyi göze alıp buraya geldik. İhraçları durdur.» dediler. İşçilerin bu kararlı tutumundan korkan yönetim kurulu ihraçları durdurdu.

İşçiler, patron uşağı Teksif yöneticilerini değiştirip, kendi haklarını savunacak arkadaşlarını seçmek için yürüttükleri mücadeleyi sürdürmeye kararlıdırlar.

VATAN PLASTİK İŞÇİLERİ SARI SENDİKALARI BİR BİR KOVUYOR

Vatan Plastik Fabrikası işçileri yedi yılda üç sendika değiştirdiler. 120 işçinin çalıştığı Vatan Plâstik'te bir yıl öncesine kadar sendika yoktu. Patron, «bu fabrikaya değil sendika Allah bile giremez» diyerek işçilerin sendikalaşma mücadelesini engellemeye çalıştı. İşçiler patronun bu tehditlerine boyun eğmediler. Önce Plastik-İş Sendikasına yazıldılar. Patron bu mücadeleye öncülük eden dört işçiyi işten attı. Bunun üzerine diğer işçiler direnişe geçerek arkadaşlarının geri alınmasını sağladılar. Patron sendikayı kabul etmek zorunda kaldı.

Fakat, sarı Plastik—İş Sendikası patronla uzlaştı. İşçilerin haklarını sattı. İşçiler Plastik—İş'in yaptığı sözleşmeyi kabul etmediler. Bu sefer aralarında birleşerek üç ay sonra Kauçuk - İş'e geçtiler. Onlar Kauçuk-İş'in daha iyi bir sendika olduğunu ve haklarını alacağını sanmışlardı. Ama Kauçuk—İş'in de, Plastik—İş'ten hiç farkı olmadığını gördüler. Sarı sendika Kauçuk—İş, Plastik—İş'in yaptığı sözleşmeyi devam ettirdi. Hatta patron bu sözleşmeye uymadığı zaman hareketsiz kaldı.

Vatan Plastik işçileri, bu sendikayı da değiştirmeye karar verdiler. Yürüttükleri çalışma sonunda çoğunluğu sağladılar ve Lastik—İş'e geçtiler. Lastik—İş'e geçmede işçilere önderlik eden sekiz işçiyi patron işten attı. İşçiler, bu arkadaşlarının işe alınmasını istiyorlar. Şimdi Lastik—İş'le patron arasında görüşmeler başladı. İşçilerin öne sürdükleri talep atılan arkadaşlarının geri alınmasıdır. Patron bunu kabul etmezse işçiler, arkadaşları alınıncaya kadar greve gideceklerini söylemektedirler.

Bir yılda üç sendika değiştiren Vatan Plastik işçileri bu mücadeleler içinde bir çok tecrübe kazandılar. Sendikaların sürekli olarak işçilerin kontrolu altında olması gerektiğini, aksi halde patronla uzlaşacaklarını gördüler. İşçinin hakkını alacak esas gücün, patron sendika görüşmesi değil, işçilerin kararlı mücadelesi olduğunu gördüler. Onlar, bu mücadelelerde, patron adamlarını ve ajanları haberdar etmeden örgütlenmesini öğrendiler. Başarısızlıklar onları yıldırmadı. Tam tersine her seferinde daha azimli olarak mücadeleye devam ettiler.

Irak'ta onbinlerce Kürt köylüsü katlediliyor

Türkiye'ye geçmek isteyen Kürtlere sınırlar açılmalı!

Irak gericileri Kürt milletine karşı azgın bir zulüm ve katliam uyguluyorlar. Emperyalist uşağı faşist İran şahıyla anlaşan Irak hükümeti, Kürtlere karşı saldırısını daha da şiddetlendirdi. Barzani'nin savaşın sona erdiğini ve direnmeyeceğini açıklamasından sonra, Irak birlikleri şimdi savunmasız halkı gaddarca katletmektedir. Yüzbinlerce Kürt köylüsü Türkiye ve İran sınırlarına doğru çekilmekte ve bu ülkelere geçmek istemektedir.

KÜRT MİLLETİ ÜZERİNDEKİ KATLİAMIN BAŞ SORUMLULARI İKİ SÜPER DEVLETTİR

Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal emperyalistleri, Ortadoğu'da tahakküm peşinde koşuyor ve nüfuz alanlarını genişletmek için yarışıyorlar. Aynı zamanda, halkları ezmek için aralarında işbirliği yapıyorlar. Kürtlerin yaşadığı başlıca üç ülkeden Türkiye ve İran Amerikan emperyalizminin, Irak ise Sovyet sosyal-emperyalizminin boyunduruğu altındadır. Irak'taki Kürtlere yapılan son ırkçı saldırılar, iki süper devlet arasındaki işbirliğinin eseridir.

Kürt milletinin uğradığı katliamın sorumlusu, özellikle Sovyet sosyal-emperyalistleridir. Irak ırkçıları sırtlarını sosyal-emperyalistlere dayamaktadırlar. Sov-

Kürt milletinin millî zulme karşı mücadelesini hiç bir katliam durduramaz!

yetler, Irak'taki petrol menfaatlerini korumak amacıyla Irak'taki katliama büyük ölçüde destek oldular. Mazlum Kürt köylülerine sıkılan her kurşunda sosyal - emperyalistlerin damgası vardır.

KÜRT MİLLETİ ÜÇ ATEŞ ALTINDA

Faşist iktidar, Irak askerlerine, katliamlarını başarabilmeleri için Türkiye topraklarında manevra yapma hakkı tanıdı. Fakat Türkiye'ye geçmek isteyen Kürtlere sınırları kapadı. Üstelik, Kürtlerin geçişini önlemek için dört Doğu ilimizde sıkıyönetim ilân etmeye kalktı. Ancak sıkıyönetim ilânı teklifi, parlamentoda kabul edilmedi. Bu, halkımızın faşizme karşı duyduğu nefretin bir ürünüdür. Bu kararın alınmasında, Doğu bölgesi milletvekillerinin topluca hareket etmeleri de rol oynamıştır.

Irmak hükümeti, sıkıyönetim teklifinin kabul edilmemesi üzerine yaptığı açıklamada, sıkıyönetimi aratmayacak tedbirler alındığını söyledi! Hükümet, sınır boylarına çok sayıda askeri birlik yığdı, Irmak, Kürt milletine, kendilerine katliam uygulayan Irak gericilerine teslim olmasını tavsiye etti.

Son olarak İran da sınırlarını kapamış bulunuyor. Ajanslar, teslim olanların dahi, Irak kuvvetleri tarafından binlerle katledildiğini haber veriyor. Böylece Kürt milleti, Irak, İran ve Türkiye gerici hükümetlerinin üçlü ateşi altında kalmış bulunuyor. Artık, bu tutumlarıyla Türkiye ve İran da katliama ortak olmuşlardır.

Bilindiği gibi her üç ülkede de Kürt milletinden halk yaşamaktadır. Tarih boyunca her üç ülkede yaşayan Kürtler, bu ülkelerin gerici iktidarları tarafından ırkçı baskılara uğratılmışlardır. Kürt milleti defalarca böyle katliamlar görmüştür. Her üç ülkenin gericileri, bu katliamlar sırasında bir çok defa işbirliği etmişlerdir. Şimdi de aynı şekilde hareket ediyorlar. Bu son birleşmelerinin amacı da, her üç ülkedeki Kürt milletini ezmektir. Nitekim Irmak, tedbir alınmazsa geçişlerin Türkiye'deki millî hareketi de hızlandıracağından korktuklarını ifade etmiştir.

Öte yandan Irmak hükümetinin ilân etmek istediği sıkıyönetim, aynı zamanda Türkiye'de yaşayan Kürtleri hedef almaktadır. Esasen Kürt milletinin yaşadığı bu bölge sürekli sıkıyönetim altında tutulmaktadır. Son alınan tedbirler halk üzerindeki baskıları daha da artırmıştır.

SINIRLAR AÇILSIN

CHP ve Ecevit, Irak-İran sınırının açılmasını ve Kürtlerin İran'a geçmesine izin verilmesini istemektedir. CHP'nin bu desteği yeterli değildir. Çünkü CHP, Kürtlere Türkiye'de yerleşme hakkının verilmesini istememektedir.

Bir millet topraklarından sürülüp çıkarılıyor ve imha edilmek isteniyor. Bugün onbinlerce Kürt köylüsü, Güneydoğu sınırlarımızda kapıların açılmasını istiyor. Bu dar gününde halkımız kardeş Irak Kürtlerine destek olmalı, sınırların açılması için elinden geleni yapmalıdır.

İşçiler, köylüler, bütün devrimciler ve demokratlar, sınırların açılması ve Kürtlere yerleşme hakkının tanınması için mücadele edelim!

İki CHP Milletvekili Kürtlere Sığınma Hakkı Tanınmasını ve Irak'taki Katliamın Durdurulmasını İstiyor

CHP Diyarbakır Milletvekili Recai İskenderoğlu, Başbakana bir mektup göndererek, Irak'tan gelecek Kürtlere sınırlarımızın açılmasını, geçiş ve sığınma hakkı tanınmasını istemiştir. Ayrıca CHP Hakkari milletvekili Mikail İlçin, Uluslararası Kızılhaç Birliği'ne bir telgraf çekerek katliamın önlenmesini istemiştir. Mikail İlçin'in telgrafı şöyledir :

«Aşağıda imzası bulunan ben Mikail İlçin, Türkiye Cumhuriyeti'nin bugünkü Parlamentosunun bir milletvekili sıfatı ile, şu anda çeşitli uluslararası siyasi dalavereler neticesi, uzun zamandan beri özgürlüğü ve millî hakları için savaştıktan sonra desteksizlikten ötürü mağlup olup Türkiye Cumhuriyeti Güney sınırları boyunca dağlara sığınmış onbinlerce çocuk, kadın, ihtiyar ve kısaca silâhsız masum insanın bir tarafta Irak Silâhlı Kuvvetleri tarafından hunharca, hiçbir hukuk ve ahlâk kaidesi dikkate alınmadan imha edilmekte olduğunu ve beri tarafta bu onbinlerce insanın açlık ve hastalıkla savaşmakta bulunduğunu uluslararası Kızılhaç Teşkilâtına resmen bildirmek isterken, bir an önce bütün uluslararası ilgili teşkilâtların harekete geçmesini, Irak ordusunun bu caniyane hareketinin durdurulması ve açlık çekenlere gereken maddî ve manevî yardımda bulunulmasını saygıyla dilerim.»

Bir okuyucunun mektubu

Suriye ve sosyal emperyalistler

Yabancı uyrukluyum. Türkçem zayıf. Sizden tek ricam, bu gerçekleri düzgün bir Türkçe ile derginizde Türkiye halklarına göstermenizdir. Her hafta bir kısım anlatacağım.

Suriye'de altı milyon nüfus yaşamaktadır Yaklaşık olarak 1.5 milyon Kürt, 1 milyon Türk, Çerkes, Ermeni, 3,5 milyon Arap. Baas Partisi, 1963'te askerî bir darbeyle ve ırkçı burjuva liderlerin yönetiminde iktidara gelmiştir. Bu yöneticiler, içteki revizyonistlerle ve Sovyet emperyalistleriyle temasa geçtiler. «Sol» diye bir cephe kurdular ve «sosyalizm getiriyoruz» dediler. Bu 12 yıl içinde ne yaptılar, anlatmaya çalışacağım.

1) Önce Kürt bölgelerinde bir sayım yaptılar ve 1 milyon Kürdü vatandaşlıktan çıkarttılar. Yani bütün medeni ve insani haklarını gasbettiler. Öyle ki, bunlardan kimse bir iş yapamaz, bir ev alamaz, hiçbir yerde çalışamaz. Irkçı ve revizyonist yönetim altındaki bu ülkede, bütün sınaî, ticarî ve ziraî servetler hükümetin elinde toplanmış ve bu insanlar hayvan seviyesine düşürülmüştür.

2) Sözümona «toprak reformu» yaptılar. Kürt bölgesinde toprak, ağalardan alınıp Kürt emekçilerine verilmedi. Başka bölgelerden Arap halkı getirip orada yerleştirildiler. Devrimci Kürt liderlerini alıp hapse koydular. Bütün bunlar yetmedi, şimdi Kürtleri İsrail sınırına götürmek istiyorlar, orada ölün gitsinler diye.

Bütün bu olaylara karşı, Sovyet kuyrukçusu içteki revizyonistlerin tutumu ne idi? «Biz korkuyoruz. Zorla bir bakanımız hükümete girmiş, Baasçılarla yumuşama politikası izliyoruz, çünkü Ruslar bizden bunu istiyorlar, elimizden başka bir şey gelmez.» Bütün devrimci Kürt ve Arap örgütleri yeraltında: İşte, revizyonistlerin getidiği sosyalizm» budur!

Söylediklerimi gerçek belgelerle ispatlıyabilirim.

Kahrolsun faşizm!

Yokolsun revizyonist kalleşler!

Yaşasın halkların bağımsızlık mücadeleleri!

Yaşasın emekçilerin Marksizm—Leninizm bayrağı altındaki mücadeleleri!

Lenin ve Köylü M

"Kır Yoksullarına,, Broşürü

köylü meselesini ele alışı üzeri

Lenin'in «Kır Yoksullarına» broşürünün Türkçe çevirisi, Aralık 1974'te Odak yayınları tarafından çıkarıldı. «Kır Yoksullarına», ilk defa 1903 yılı Mayıs ayında Cenevre'de yayınlanmıştı.

Kapitalizmin Geliştiği ve Devrimin Yükseldiği Tarihi Şartlar

Broşür, Rusya'da kapitalizmin hızla geliştiği yıllarda yazıldı. Buna rağmen Rusya gene de geri bir tarım ülkesiydi. Geniş köylük alanlara küçük köylü tarımı hakim durumdaydı. Kapitalizmin gelişmesi, köylülerin sınıflara bölünmesini hızlandırıyordu. Bu gelişme geniş emekçi köylü yığınları için acılı ve uzun yılları ifade etmekteydi. Feodalizmin bir devrimle tasfiye edilmeyişi sebebiyle, Orta

Çağ kalıntısı baskı ve sömürü yeni biçimler alarak devam ediyordu. Hali vakti yerinde köylüler çıkmaktaydı. Diğer taraftan feodal kalıntıların ve yeni ortaya çıkan köy burjuvazisinin (zengin köylülerin) sömürü ve baskısı altında yaşayan geniş köylü yığınları, ellerinde kalan toprak parçalarını kaybediyor ve yoksullaşıyordu.

> «Her yıl gittikçe artan sayıda insan mahva sürükleniyor, şehirlere ve fabrikalara gidiyor, tarım işçisi oluyor veya vasıfsız işçi haline geliyordu.» (S. 37).

Orta köylüler de mülksüzleşme, yani yoksullaşma tehdidi altındaydı. İçlerinden çok küçük bir kısmı zengin köylüler arasında katılırken, büyük kısmı yoksul köylü tabakalarına karışıyordu.

Avrupa sermayesindeki buhran, 1900 yılları başında Rusya'yı da etkiledi. 1900'lerin ilk yılları, Rusya'da devrimci mücadelenin yükseldiği yıllardı:

> «İşçiler iktisadi grevlerden siyasi grevlere, en sonunda da gösteri yürüyüşlerine geçtiler, 'demokratik özgürlükler için siyasi istekler ileri sürdüler ve 'Kahrolsun Çarlık istibdadı!' sloganını ortaya attılar.» (Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi. Proleter Devrimci Aydınlık yayınları, (S. 46)

Devrimci yükseliş köylülerin mücadelesinde de kendini gösterdi:

> 1902 yılı ilkbahar ve yazında, Ukrayna'da (Poltova ve Harkov illerinde) ve Volga yöresinde bir köylü hareketi patladı. Köylüler, toprak ağalarının malikanelerini ateşe verdiler, topraklarına el koydular ve kin duydukları, kırlık bölgelerdeki yüksek çarlık memurlarını ve toprak ağalarını öldürdüler. Ayaklanan köylüleri bastırmak üzere birlikler gönderildi. Birçok köylü vuruldu, yüzlercesi tutuklandı, önderler ve teşkilatçılar hapse atıldı, ama köylülerin ihtilalci hareketi gelişmeye devam etti. «(SBKP Tarihi. S. 47)

Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi (RSDİP) İkinci Kongresi, işte bu şartlar altında «Kır Yoksullarına» broşürünün yayınlanmasından iki ay sonra toplandı. Bu sebeple diyebiliriz ki, «Kır Yoksullarına» broşürü, Bolşeviklerin 1903 Kongresinde savundukları Köylü programının temellerini ifade etmektedir. Lenin, bu broşürde tesbit ettiği fikirleri, daha sonra 1905'te yayınlanan «İki Taktik» adlı kitabında geliştirdi ve olgunlaştırdı. Hatta denebilir ki, Marksizmin köylü meselesini ele alışına yeni bir devrimci çehre kazandırdı. Bu meseleyi ilerde etraflı olarak ele alacağız. Ancak öncelikle söylemeliyiz ki, «Kır Yoksularına» broşürünü bütün arkadaslar «İki Taktik» kitabı ile birlikte incelemelidirler. Çünkü köylü meselesinin, proletarya önderliğinde demokratik devrimle çözülmesi konusundaki Lenin ci tutum, en olgun şekliyle «İki Taktik» kitabında ifadesini bulmaktadır.

Devrimle Kökü Kazınmadığı Sürece Serflik Yeni Biçimlerde Yaşamaya Devam Eediyor

Bilindiği gibi, Rusya'da köylülerin toprak ağalarına karşı giriştiği ayaklanmalardan korkan Çarlık, 1861 yılında çıkardığı bir fermanla, serfliği, yani toprak köleliğini kaldırmıştı. Serfliğin, fermanla kaldırılmasına rağmen, köylüler toprak ağalarına karşı çeşitli bağımlılıklar ve yükümler altına girmekten kurtulamadılar. Kapitalizmin gelişmesi dolayısıyla, feodal yapı bir yandan belli ölçülerde çözülmekteydi. Fakat feodalizmin tasfiyesi bir devrimle gerçekleşmediği için, köylüler yeni bağımlılıklar altına giriyor ve yarı-serf olmaktan kurtulamıyorlardı. Lenin, «Kır Yoksullarına» yazdığı broşüründe döne döne bu durumu işlemekte ve köylülerin hayatından canlı örnekler vermektedir.

Serflik, bir devrimle tasfiye edilemediği ve toprak ağalarının iktidarına son verilmediği için, toprak ağaları daha önce köylülerin işlediği topraklara el koymakta ve köylüler «azat olmanın» bedeli olarak ağır borçlar ve yükler altına düşmekteydiler. Emek - rant (angarya), ürün - rant (yarıcılık vb.) ve para - rant (toprak kirası) şeklindeki feodal ve yarı - feodal sömürü biçimleri varlığını sürdürmekteydi. Feodalizmin, toplumun ideolojisinde, siyasi kurumlarında ve geleneklerdeki etkinliği de devam etmekteydi. Değişen tek şey artık köylülerin alınıp satılmamalarıydı.

Lenin'in yarı - feodal nitelikteki baskı ve bağımlılıklara örnek olarak verdiği bazı misalleri belirtmeden geçemiyeceğiz. Bu misaller, serfliği ortaçağdaki şekilleriyle düşünen revizyonistlerin nasıl hatalı bir tutum için de olduklarını göstermeleri bakımından dikkat çekicidir:

> «Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, köylüler toprak ağasına giderek, ineklerinin su içmesi ve otlaması için izin almak zorunda bırakılmışlardır. (...) Köylüler, daha önceleri ellerinden alınmış topraklar için, toprak ağasının yanında bedava çalışmakta, kendi hayvanlarıyla onun topraklarına gübre taşımakta, kendisine dokuma bez, yumurta, tavuk bile götürmektedirler. Aynen serflikte olduğu gibi. (...) Köylüleri kıraç ve verimsiz topraklara sürmüşler, toprak ağasının topraklarını geçip, hayvan sulama yalaklarına giden yolu kesmişlerdir. — Kısacası, işleri öyle bir şekilde ayarlamışlardır ki, köylüler kendilerini tuzakta bulsunlar ve aynen önceden olduğu gibi yakalansınlar. Köylülerin, aynen serflik düzeninde olduğu kadar toprak ağalarının avuçlarının içinde olduğu sayısız köyler vardır. Böyle köylerde hem zengin köylü ve hem de yoksul köylü, ellerinden ve ayaklarından toprak ağalarının bizmetinde bulunmak için bağlıdır.» ,S. 74, 75).
>
> «Köylüler ise, kendi topraklarına özgürce sahip olma hakkından yoksundurlar: onlar hâlâ köy komününe bağlı yarı - serf'lerdir. (S. 30).
>
> «Birçok orta köylü kendilerine başka iş bulmadan yaşamazlar; Onların da kendilerini başkalarına kiralamaları zorunludur: İhtiyaç on. da toprak ağasına bağımlı olmaya ve borca girmeye iter. (...) Toprak ağasına bağımlı duruma düşen başta orta köylüdür, çünkü toprak sahibinin, gördüreceği işler için henüz mahvolmamış, bir çift beygire ve çiftçilik için gerekli bütün aletlere sahip olan köylüye ihtiyacı vardır.» (S. 40, 41).
>
> «Rus halkı, hâlâ memurlara feodal bağımlılık altındadır. Memurlardan izin almadan, halk miting yapamaz, gazete ya da kitap basamaz. Bu feodal bğımlılaık değil midir? Eğer mitingler serbestçe yapılmazsa, ya da kitaplar serbestçe basılmazsa, insan memurlara karşı, ya da zenginlere karşı hakkını nasıl arayacaktır?» (S. 54, 55)
>
> «Falakanın hâlâ uygulanması ve vergi ödeyen kastların, serfliğin tasfiyesinden kırk yıl sonra hâlâ varolması utanılacak bir şey değil midir?» (S. 55).
>
> «Bugün bile köylü istediği yere gitmekte fazla özgür değildir. Yani köylü hâlâ bir yarı serftir.» (S. 12)
>
> «Bir bütün olarak halk hükûmet memurlarının kölesidir.» (S. 13 ve 16).
>
> «Rusya'da zengin, ya da yoksul, bütün köylüler birçok bakımdan hâlâ serftirler; bunlar aşağı, 'kara' haraç ödeyen tabakalar; bunlar polis şeflerinin ve kır nezaretçilerinin serfleridirler; bunlar genellikle eskiden kapatılan toprakların, sulama yerlerinin, otlağın ve meranın hatırına çalışmak zorunda kalırlar, aynen toprak köleliği devrinde feodal ağaya çalıştıkları gibi. Bütün köylüler bu yeni serflikten kurtulmak istiyorlar, bütün hepsi tam haklarına sahip olmak istiyorlar.» (S. 66).
>
> «Rus köylüsünün bir bütün olarak derhal kendini kurtarabileceği, memurlar ve toprak ağalarının koyduğu bu feodal bağımlılıktır.» (S. 68).

Demokratik Devrimle Sosyalist Devrimi Birbirine Karıştıranlar Mücadeleyi Zayıf Düsürürler

İşte Rus halkının önünde bulunan devrimci aşamayı ve devrimin programını belirleyen şartlar bunlardır.

Lenin şöyle diyor:

> «Kır yoksulları ilk darbeyi toprak ağalarına indirmeli ve en azından feodal bağımlılığın en kötü ve en öldürücü biçimlerini söküp atmalıdırlar.» (S. 67).

Geniş köylü yığınlarının yarı - serf durumda olduğu Rusya'da ilk adım, demokrasi ve hürriyet için mücadeledir. Bilindiği gibi, 1917 Şubat devriminin başarılmasına kadar Bolşeviklerin temel sloganları, «Cumhuriyet, ağa topraklarına el konulması ve sekiz saatlik iş günü» idi. Lenin, bir yazısında «Cumhuriyet» kelimesiyle demokratik devrim'i kastettiklerini şöyle açıklıyordu:

> «Daha kısa olsun diye Cumhuriyet kelimesiyle ifade ettiğimiz, burjuva demokratik devrimdir. Bütün halk, yani küçük burjuvazi ve köylülüğün tümü debu görevle karşı karşıyadır. Bu devrim gerçekleşmeden, sosyalist devrim hedefiyle az çok geniş bir bağımsız sınıf örgütlenmesini geliştirmek imkânsızdır.»
>
> (...)
>
> «Biz, cumhuriyet kelimesinden hükûmet şeklini değil, asgari programımızda yer alan demokratik reformların tümünü anlıyoruz.» (Proletaryanın ve Köylülüğün Demokratik Devrimci Diktatörlüğü, Eserler, cilt :8)

Ancak demokratik devrim başarıldıktan sonradır ki, durmaksızın sosyalizme geçilecek geçilecektir. Lenin, bunun zorunluluğunu söyle açıklıyor:

> «Ama biz toprak ağalarının gücünü kırar kırmaz, zengin köylü hemen gerçek niteliğini ortaya çıkaracak ve her şeyi koparıp almak isteyen pençelerini gösterecektir.» (S. 67)
>
> «Demek ki, kır yoksulları zengin köylülerle toprak ağalarına karşı uzun bir süre birlikte aynı safta yürümeyeceklerdir. Sadece ilk adım onlarla atılmaktadır ve ondan sonrasında yolları ayrılacaktır.
>
> «İşte bunun içindir ki, bu ilk adımla daha sonraki adımlar ve son adımla bizim en önemli adımımız arasında açık seçik bir ayrım çizmemiz gerekmektedir. (...) Bizim sonraki adımımız hem kırda ve hem şehirde aynı adım olacaktır: Bütün toprakları ve bütün fabrikaları toprak ağalarından ve burjuvaziden alacağız ve sosyalist bir toplum kuracağız. İlk adımla son adımımız arasındaki dönemde büyük bir mücadeleden geçmek zorunda kalacağız; ve her kim ki, ilk adımla son adımı birbirine karıştırırsa, o bu mücadeleyi zayıf düşürür ve istemeden kır yoksullarının yanlış yola sürüklenmesine yardımcı olur .
>
> (...)
>
> «Köylülere ilk ve son adımın aynı anda atılabileceğini söyleyen kimse, onları aldatmaktadır.» (S. 79 80)

Demokratik Devrimin Özü: Köylü Meselesinin Çözümü

Proletaryanın devrimci iktidarı ve sosyalizm yolunda atılacak bu ilk adımın programı nedir? Lenin, «Kır Yoksullarına» broşüründe bu programı köylülere somut ve canlı olarak anlatıyor. Bu program, özet olarak bütün

eselesi - I

e Lenin'in
ebirinceleme

halkın, Çarlık devleti ve toprak ağalarının yarı - serfi olmaktan kurtarılmasıdır. «İki Taktik» kitabında Lenin, bu devrim programını şu sözlerle ifade etmişti:

> «Sadece köy hayatından değil, fabrika hayatından da, Asya despotluğunun bütün kalıntılarının ve kölelik ilişkilerinin kökünü kazıyacak, işçilerin durumunu gerçekten düzeltecek ve onların hayat seviyelerinin yükseltilmesinin temelini yaratacaktır.»

Gene Lenin, başka bir yazısında demokratik devrimin niteliğini şu sözlerle belirtiyordu.

> «Bu devrim, otokratik, yarı - feodal düzeni yıkmakta, bundan burjuva düzenini ayırıp çıkarmakta ve bununla da burjuva toplumundaki tüm sınıfların taleplerini gerçekleştirmektedir — bu açıdan tüm halkın devrimidir.» (Sosyalist Parti ve Parti Dışı Devrimcilik, 1905 — Marks — Engels — Lenin, Sendikalar Üzerine, Bilim Yayınları, S. 262).

Demokratik devrim programının özü, köylü meselesinin halledilmesidir. Veya Stalin'in ifadesiyle:

> «Demokratik devrimin özü, toprak devrimidir» (Çin'de devrim ve Komintern'in Görecleri, Eserler — Almanca — cil: 9, S. 191 — 199).

Lenin, «Kır Yoksullarına» yazdığı broşürde Marksistlerin Rusya'daki köylü programlarını şöyle özetliyordu:

> «Kırlardaki ilk adım, köylünün tam kurtuluşu, köylü için kesin hakların elde edilmesi ve parçalanmış toprakların geri alınması için Köylü Komiteleri kurulması olacaktır.» (S. 80)
>
> «Köylünün kendi toprağına özgürce sahip olmasını engelleyen bütün kanunlar derhal kaldırılmalıdır.» (S. 71).

Görüldüğü gibi, Lenin 1903 yılında toprak programı olarak, ağaların el koyduğu toprakların (otrezki köylülere geri verilmesini savunuyordu. 1905 yılındaki Parti Kongresinde bu program, bütün ağa topraklarına el konması ve köylüye dağıtılması olarak geliştirildi ve olgun şeklini aldı.

»Kır Yoksullarına» broşürünün köylü programını özetlemeye devam edelim: Toprak için verilen bütün rehinler kalkacak ve rehin olarak ödenen paralar halka geriverilecektir. (S. 70).

Lenin. broşürde köylü programı yanında bütün halk ve işçi sınıfının yararına olarak gerçekleştirilecek demokratik reformları tek tek açıklamaktadır. Bütün bu programın gerçekleştirilmesi için Marksistler şu üç talebi ileri sürmektedirler.

1. Ulusal Temsilciler Meclisi ve seçimle gelmiş bir hükûmet.
2. Köylü Komitelerinin kurulması.
3. Her türlü broşür ve gazete yayını için tam özgürlük.

Köylü ayaklanmalarına bu üç temel talep yön vermeliydi. Lenin şöyle diyordu:

> «Çarlık hükümeti, en büyük zulüm ve gaddarlıkla köylülere devlet iktidarının ne demek olduğunu, bu iktidarın kimin hizmetinde ve kimin koruyucusu olduğunu gösterdi. Biz, köylülere bu dersi daha sık hatırlatmalıyız. Onlar, siyasi düzeni değiştirmenin neden gerekli olduğunu ve neden bize siyasi özgürlük gerektiğini daha kolay anlıyacaklardır.» (S. 89. 90.)

Lenin, emekçileri ezen düzenin dayanağı silâhlı gücü de broşüründe ortaya koyuyor ve ordu konusundaki devrimci programı şu şekilde açıklıyordu:

> «Sosyal — Demokratlar sürekli ordunun ortadan kaldırılmasını, bunun yerine halk milislerinin kurulmasını ve böylece bütün halkın silâhlandırılmasını talep ediyorlar. Sürekli ordu. halktan ayrı bir ordudur ve halkı vurmak için eğitilen ordudur. (...) Eğer her yurttaş silâhlanırsa, Rusya'nın hiçbir düşmandan korkması gerekmez. Ve halk da askerliğin boyunduruğundan kurtulmuş olacak.» (S. 57).

Demokrasi Reform Değil Devrim Meselesidir

Lenin, «Kır Yoksullarına» broşürünü yaz

letarya önderliğinde gerçekleşeceğini henüz ortaya koymamıştı. «Kır Yoksullarına» broşürü, Ulusal Temsilciler Meclisi ve seçimle gelmiş bir hükûmet yanında, köylü komitelerinin kurulmasını ve siyasî özgürlükleri talep etmekteydi. Oysa 1905 yılında Lenin, demokrasinin gerçekleşmesini proletarya önderliğin de bir devrim meselesi olarak ortaya koyuyordu. 1905'te yazılan «İki Taktik», demokratik devrimi proletarya önderliğinde, işçi - köylü ittifakı temelinde halk yığınlarının gerçekleştireceğini belirtiyordu. Hedef, «İşçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü» idi. Bunu ancak bir halk ayaklanması gerçekleştirebilirdi. Meclis ise, bu ayaklanmanın organı olmalıydı. Hükûmetin de aynı şekilde seçimle gelmesi değil demokratik halk ayaklanmasının organı olması söz konusuydu. Çünkü gerici devletin yıkılmadığı ve bürokrasinin dağıtılmadığı şartlarda yapılacak seçimlerden emekçi halk yararına bir şey beklenemezdi. Proletarya, devrime önderlik etmek için liberal burjuvaziyi tecrit etmeli ve devrimi sonuna kadar götürmeliydi. Bu suretle sosyalizme kesintisiz olarak geçmenin şartları da yaratılacaktı.

«Kır Yoksullarına» broşürü, RSDİP'nin 1903 Kongresinde kabul edilen programı temellendirmektedir. «İki Taktik» ise, Nisan 1905'te toplanan Üçüncü Kongrenin program ve kararlarını savunmaktadır. Bu sebeple demokratik devrime ve köylü meselesine Leninist açıdan bakmak için, «Kır Yoksullarına» broşürünü, «İki Taktik» kitabı ve «SBKP Tarihi» ile beraber incelemek gerekir.

1905 devrimi şartlarında, Lenin'in başında bulunduğu Bolşevikler, «Marksist Partinin yeni çizgisini» tespit ediyorlardı. Bugüne de ışık tutan bu çizgi hakkında SBKP Tarihi» nde şöyle deniyor:

> «Şimdiye kadar Marksizmin cephaneliğinde mevcut taktik çizgilerden esasta farklı bir çizgiydi. O zamana kadar olan suydu: Burjuva devriminde, örneğin Batı Avrupa'da önder rolü oynayan burjuvaziydi, proletarya ister istemez onun yamağı rolünü oynamaktaydı ve köylülük de burjuvazinin ihtiyatıydı. Marksistler, aynı zamanda proletaryanın kendi acil talepleri için mümkün olduğu kadar savaşmasını ve kendi öz siyasi partisine sahip olmasını şart koşarak, böyle bir birleşimi oldukça kaçınılmaz saymaktaydılar. Lenin'e göre şimdi, yeni tarihi şartlar altında durum, proletaryanın burjuva devriminin öncü gücü olacağı şekilde değişmekte, köylülük proletaryanın bir ihtiyatı haline gelmekteyken, burjuvazi devrimin önderliğinden uzaklaşmaktaydı.» (S. 93).

İşte, dünkü ve bugünkü Menşeviklerin, her türden revizyonistin hâlâ karşı çıktığı devrimci görüş budur. Bugün de Türkiye'de, revizyonistler demokrasinin bir devrim meselesi olduğunu inkâr etmekte ve reformcu burjuvazinin seçimler yoluyla «demokrasi» getirmesini beklemektedirler. Revizyonistler. bazı siyasî özgürlüklerle demokrasiyi birbirine karıştırmaktadırlar. Onlara göre «demokrasi» kendi revizyonist partilerine örgütlenme serbestisi tanınmasından başka bir şey değildir. Sık sık tekrar ettikleri «demokrasi» anlayışları budur.

Devrimci proletarya, örgütlenme, düşünceyi, çıklama, basın ve toplanma hürriyetleri gibi demokratik haklar için daima mücadele eder ve bu kısmî talepleri her zaman ileri sürer. Fakat, demokrasinin gerçekleşmesi, çok daha geniş kapsamlı ve köklü bir toplumsal devrim meselesidir. Demokrasi, her şeyden önce köylülüğün her türlü bağımlılıktan ve orta çağ

si, Orta Çağ kalıntılarının toplumun her kesiminden temizlenmesidir. Esasen demokratik hürriyetler de, ancak böyle devrimci bir değişiklik temelinde yükselir ve yaşar. Demokrasinin bir devrim meselesi olduğuna, Türkiye'deki revizyonistlerin (özellikle TSİP eleba şılarının) aklı bir türlü ermiyor. Onlar, demokrasiyi örgütlenme ve fikir hürriyetine indirgiyorlar ve hakim sınıfların bu hürriyetleri bağışlamasını talep ediyorlar. Bu suretle feodal kalıntıların ve emperyalizmin hakimiyetinin tasfiyesine gerek kalmıyor. Devrimin yerini, CHP'nin yapacağı reformlar alıyor. CHP sayesinde revizyonistler de büyük zahmetlere girmekten kurtulmuş oluyorlar.

Kuzu Postuna Giren Kurdun Reform Masalları

Lenin, «Kır Yoksullarına» broşüründe hakim sınıfların aldatmacaları ve reform tedbirleri üzerinde durmakta ve bunların gerçek yüzünü ortaya koymaktadır. Örneklerden de görüleceği gibi, hakim sınıflar değişik ülkelerde birbirine benzer yollara başvurarak, köylüleri aldatmaya çalışmışlardır. Vereceğimiz misaller, bugün Türkiye'de de basvurulan sahtekârlıklardır.

Hakim sınıflar, köylülere yeni tarım aletlerini ucuz fiyatlarla alabileceklerini söylemektedirler. Lenin, bu sahtekârlığı su sekilde açığa çıkarıyor:

> «Bütün bu yeni aletler daima zenginlere gider, (...) Yoksul köylüler, sürme ve harman makinaları almayı bile düşünemezler, onlar ancak ölmeden yaşayabilmeyi sürdürecek kadar imkâna sahiptirler. Bütün bu 'köylülere yardım etmel türleri, zengin köylülere yardım etmekten başka bir şey değildir.» (S. 35).

Kooperatifler de başka bir aldatmacadır. Kendilerini emekçi köylülerin dostu olarak satmak isteyen liberal burjuvalar. kooperatifleri derde deva olarak gösteriyor. Oysa alım ve satım kooperatiflerinden toprak ağaları ve zengin köylüler yararlanmaktadırlar. Lenin, bu konuda söyle diyor

> «Birçok basit kafalı kişi, kuzu postuna giren bir kurdu göremiyor ve yoksul köylülere ve orta köylülere yardım etme inancıyla bu burjuva aldatmacasını tekrarlıyor.» (S. 46)

Hakim sınıflar, orta köylüler arasında zengin olma hayalleri yayıyorlar. Onlarda burjuvaziye karşı savaşmaksızın, yoksulluktan kurtulma imkânı olduğu inancını yaratıyorlar. Kazanma hırsı ve zenginleşme umutlarını kamçılamak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Oysa gerçek şudur:

> «Tek bir orta köylü zengin hale gelmeyi başarabilir, fakat onunla birlikte olan diğer doksan dokuz köylü bütün yaşamları boyunca iki büklüm halde, yoksulluk çukurunun daha da derinlerine batar.» (S. 48. 49)

Sermayesi ve tarım aleti olmayan köylüler için toprak da bir şey ifade etmemektedir. Toprağını sürecek beygiri olmayan ailelerin yarısı topraklarını kiraya vermektedir. (S. 37). Tek beygiri olan köylülerin dahi topraklarını kiraya vermeleri doğal bir şeydir. (S. 38). Geniş yoksul köylü yığınları, ekmek parası kazanacak is peşindedir ve hakim sınıflar.

İş sahası açmayı. köy yoksullarına bir lütuf olarak gösteriyorlar. Oysa bu ne demektir:

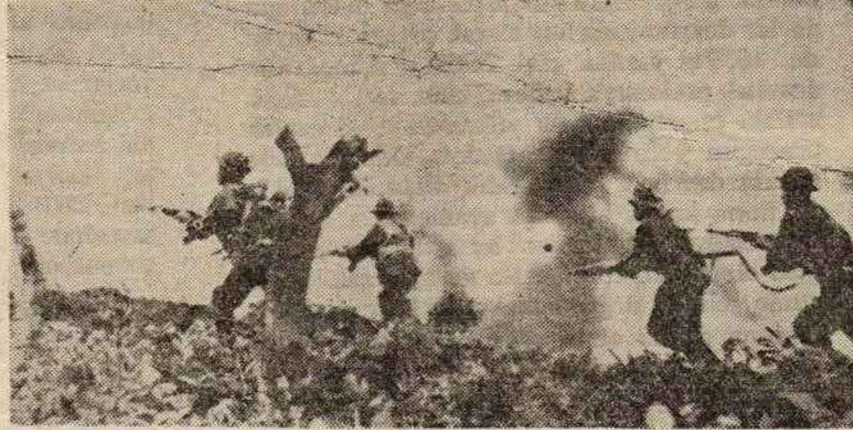
> «Bu, düpedüz alçaklıktır. Yoksullar için ekmek parası getirecek iş. ücretli emek demektir. Köylü için 'gelir sağlamak' demek, onu ücretli işçiye dönüştürmek demektir. Çok güzel yardım doğrusu!» (S. 39, 40).

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

KURTULUŞ CEPHELERİNDEN

Hindiçini Halklarının Devrimci Fırtınası Zafere ilerliyor

İçinde yaşadığımız günlerde, Hindiçini halklarının devrimci fırtınası zafere ilerliyor. Kamboçya'da Millî Kurtuluş Halk Silâhlı Kuvvetlerinin Pnom Pen'e karşı giriştiği taarruzlar gitgide yoğunlaşıyor. Gerici kuvvetler çözülürken, şehrin için de sokak muharebelerinin basladığı bildiriliyor. Amerikalı efendilerinin emriyle 18 Mart 1970'te Sihanuk'a karşı gerici bir darbe düzenlemiş olan kukla başkan Lon Nol, şimdi soluğu Amerika'da almış bulunuyor

Güney Vietnam'da ise, Güney Vietnam Millî Kurtuluş Cephesi'nin ve Geçici Devrim Hükümeti'nin emrindeki Halk Kurtuluş Silâhlı Kuvvetleri'nin stratejik taarruzu bütün hızıyla devam ediyor. 27 Ocak 1973'te imzalanan Paris Anlaşması, Amerikan kuklası Nguyen Van Tiyö rejimi tarafından defalarca ihlâl edildi. Şimdi bu faşist rejimin Geçici Devrim Hükümeti'ne ve kurtarılmış bölgelere karşı son aylarda giriştiği sayısız saldırılar cezasını buluyor. Son ay içinde kukla Tiyö kuvvetlerinin en az üçte birini imha eden Halk Kurtuluş Silâhlı Kuvvetleri, 13 eyaleti ve birçok büyük şehri kurtardılar, Güney Vietnam'ın bütün kuzey ve orta bölgelerine hâkim oldular ve milyarlarca lira değerinde savaş malzemesi ele geçirdiler. Şimdi de kıyı boyunca (kuzeyden güneye inerek bütün limanları bir bir ele geçiriyor ve saldırılarını Saygon üzerine yöneltiyorlar. Tiyö rejimi, tıpkı bir zamanlar yardımına koşmaya yeltendiği Lon Nol kliği gibi, şimdi Saygan çevresine hapsolmuş durumdadır. Ve peşpeşe gelen yenilgilerle başlayan, gerici askerî kuvvetlerdeki çözülmeler, önümüzdeki aylarda devrimci saflara büyük katılmalar olacağını, sonun çok uzak olmadığını haber veriyor.

Kamboçya Milli Birleşik Cephesi Başkanı Samdeç Norodom Sihanuk, Güney Vietnam Milli Birleşik Cephesi ve Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici Devrim Hükümeti Başkanı Nguyen Huu To, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti Başbakanı Fam Van Dong ve Lao Yurtsever Cephesi Başkanı Prens Sufanuvong, 25 Nisan 1970'te, Hindiçini halklarının Ortak Zirve Konferansında.

REVİZYONİSTLERİN İKİYÜZLÜ TUTUMU

Kamboçya ve Vietnam'daki olayların dünya halklarına öğrettiği ders nedir? 45 yıldır süren Vietnam Devrimi, 5 yıldır elde silâh dövüşen Kamboçya halkı, hangi temeller üzerinde zafere ilerliyor? Bu sorun çok önemlidir. Hindçini halklarının mücadelesi hakkında «şairane» lâflar etmeye çok meraklı olan revizyonistler ve Troçkistler asla bu konuya girmek istemiyorlar.

Örneğin TSİP revizyonistleri, yayın organlarında Portekiz'deki darbeyi göklere çıkarıyor, «Portekiz'in sosyalizm yolunda ilerlediğinden» dem vuruyor, habire Portekiz'deki revizponist partiyi ve onun burjuva reformlarını destekleme siyasetini övüyorlar. Böylece darbeciliği parlamentarizmi ve revizyonist «kapitalist olmayan kalkınma yolu» teorilerini yaymaya çalışıyorlar. Böylece, Portekiz'deki Marksist—Leninist partiyi kapatarak gerçek sol muhalefeti susturmaya çalışan darbecilerin burjuva diktatörlüğünü «sosyalizm» diye yutturmaya çabalıyorlar. Öte yandan TSİP revizyonistleri, Vietnam ve Kamboçya devrimlerini örnek göstermek şöyle dursun, onlara mümkün olduğu kadar az yer veriyor ve işin edebiyatıyla yetiniyorlar.

Sovyet revizyonistlerinin tutumu da hiç farklı değildir. Dünya kamuoyunun baskısı karşısında Vietnam'a ister istemez yardım yapmak zorunra kalan Sovyet revizyonistleri, kendilerini dünya halklarının dostu gibi göstermeye çalışıyorlar. Ama gerçkler, bu «dostluğun» nasıl sinsi bir düşmanlık olduğunu ortaya koyuyor. Sovyet revizyonistleri, yıllar yılı Hindiçini'de bir «siyasî çözüm» önererek Ameri[illegible] güç durumdan kurtarmaya çalıştılar. Vietnam halkının mücadelesini gizli diplomasi yoluyla arkadan bıçaklayıp Ho Şi Min'in «nihaî zafere kadar savaş!» vasiyetinin gerçekleşmesini önlemeye çabalamakla da yetinmediler. Sovyet revizyonistler, Kamboçya'daki kurtuluş mücadelesine acıkça karşı çıktılar. 18 Mart 1970 geçici darbesini onayladılar. Lon Nol'un kukla rejimini tanıdılar. Onunla diplomatik ve iktisadî ilişkilerini beş yıl boyunca sürdürdüler. Kamboçya Milli Birleşik Cephesi'ni ve Kamboçya Kraliyet Milli Birlik Hükümeti'ni yok saydılar. Üçüncü Dünya ülkelerinin büyük çoğunluğunun tanıdığı bu meşru hükümetin Birleşmiş Milletler'deki haklı yerini almasına karşı çıktılar. Sovyetler, ancak Pnom Pen'in düşmesinin yakın oduğu şu günlerde Sihanuk'un hükümetini tanımayı kabullendiler. Hattâ utanmadan Sihanuk'a telgraf çekip «yardım» teklif edecek kadar ileri gittiler. Bütün bunların anlamı nedir? Sovyet revizyonistleri, kendilerinin ve ABD'nin bütün müdahale ve baltalamalarına rağmen kurtuluşa kavuşacağı kesinleşen halkları pençeleri altına alabilmek için her çeşit sahtekarlığı yapıyorar. Tıpkı bir zamanlar İngiliz ve Fransız emperyalizminin yerini ABD emperyalizminin alması gibi, bugün Sovyet sosyal — emperyalistleri gerileyen ABD emperyalizminin terkettiği alanları ele geçirmeğe uğraşıyorar. Ama her iki süper devletin dünya hegemonyası hayalleri iflâs etmeye mahkûmdur.

KAMBOÇYA VE VİETNAM'DAN ÇIKAN DERS

Emperyalistlerin ve revizyonistlerin Hindiçini'deki kurtuluş mücadelelerinden bu kadar korkmalarının sebebi şudur: Bu mücadeleler, kitlelere güvenmeyi, emekçi halkın sonsuz devrimci gücüne inanmayı ve yalnızca bu güce dayanarak emperyalistlere ve gericilere karşı yıllar boyu çetin bir şekilde savaşmayı öğretiyor. Bu mücadeleler, işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının gerici şiddetinin ancak devrimci şiddetle altedilebileceğini ispatlıyor. Bu mücadeleler köylülüğün nüfusunun çoğunluğunu teşkil ettiği sömürge veya yarı—sömürge ve yarı feodal ülkelerin önündeki devrimci adımın millî demokratik devrim olduğunu ve emperyalizme karşı savaşın özünde bir köylü savaşı olduğunu kanıtlıyor. Nihayet bu mücadeleler, ezilen halkların ve Üçüncü Dünya'nın dayanışmasından güç alarak zafere ilerliyor. Bütün bu dersler, revizyonist «barışçı geçiş» teorilerine, hâkim sınıfların şu veya bu kesimine bel bağlayan darbeciliğe ve parlamentarizme devrimin aşamalarını reddeden Troçkist görüşlere ve işçi—köylü ittifakını reddeden her çeşit oportünizme, iki süper devletin üçüncü Dünya'yı parçalama ve dünyaya hükmetme çabalarına indirilmiş öldürücü birer darbedir. Vietnam ve Kamboçya halklarının mücadelesinden çıkan bu dersler, revizyonizme ve maceracılığa karşı Marksizm—Leninizmin birer zaferidir.

... Vietnam ve Kamboçya'daki mücadelelerin zaferi bütün Hindiçini ve Güney Asya üzerinde çok büyük bir etki yaparak, Laos, Tayland, Birmanya, Pilipinler, Maleğzya ve Endonezya'daki mücadelelere güç katacaktır. Bu sayımızda, Vietnam halkının büyük önderi Ho Şi Min'in yazılarından bazı bölümleri yayınlıyoruz. Önümüzdeki sayılarda, Hindiçini'deki mücadelelere ilişkin belgeleri yayınamaya devam edeceğiz.

Vietnam işçi Partisinin Otuz Yıllık faaliyeti

Ho Şi Min

Vietnam İşçi Partisi'nin 30. Kuruluş Yıldönümü için 1960"ta yazılan bir makaleden alınmıştır. Ara başlıklar tarafımızdan konmuştur.

(...) Kapitalizmin güçlerinin bir kısmını yok eden Rus Ekim Devrimi'nin zaferi, bütün dünyada proletaryaya ve ezilen halklara kurtuluş yolunu açtı. Bütün ülkelerin gerçek devrimcileri, 1919'da Lenin'in önderliğinde Üçün cü Enternasyonal'i kurdular. Daha sonra, Fransa'da, Çin'de ve daha birçok ülkede Komünist Partileri kuruldu. Başlangıçta, Marksizm - Leninizmin ve Ekim Devrimi'nin etkilerinin Fransız sömürgeciliğinin demir perdesini yırtarak Vietnam'a ulaşması, Çin ve Fransa Komünist Partilerinin dolaysız yardımları sayesinde oldu.

1924'ten itibaren ülkemizdeki devrimci hareket yük seldi; işçilerimiz birbiri peşi sıra mücadelelere girişerek, iktisadî eylemlerden siyasî eylemlere geçtiler.

Marksist - Leninist teorinin işçi hareketiyle ve yurtsever hareketle birleştirilmesi, 1930 başlarında Hindiçini Komünist Partisi'nin (şimdiki adıyla Vietnam İşçi Partisi'nin) kuruluşuna yol açtı.

Vietnam Devrimi'nin tarihinde son derece önemli bir dönüm noktası olan bu olay, işçi sınıfımızın olgunlaştığını ve devrimci mücadeleye önderlik edebileceğini gösterdi.

Partimizin, kaba hatlarıyla şu aşamalardan geçtiğini söyleyebiliriz:

— Yeraltı faaliyeti;

— Ağustos Devriminin zafere ulaştırılması;

— Bugünkü aşama: Kuzey'de, sosyalist devrimin sürdürülmesi; ülkenin yeniden birleştirilmesi ve bütün ülkede millî demokratik devrimin tamamlanması mücadelesi.

* * *

MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM ÇİZGİSİ

Başlangıçta, hemen hemen onbeş yıl boyunca, Partimiz yeraltında çalışmak zorunda kaldı. Fransız sömürgecilerinin aralıksız ve vahşi baskılarıyla karşılaştık. Pule - Kondor, Lao Bao ve Son La zindanları Komünistlerle dolduruldu. Birçok parti kadrosu ve üyesi mücadele içinde kahramanca canlarını verdiler. Ama Parti'nin ve devrimin nihaî zaferine inancımız tamdı, ve saflarımız gelişip güçlenmeye devam etti.

Parti, daha başında millî demokratik devrim bayrağını yükseltti ve millî kurtuluş hareketine önderlik etti. O sırada feodal sınıf emperyalistlere teslim olmuştu; zayıf burjuvazi ise, hayatta kalabilmek için emperyalizmle uzlaşmaya çalışıyordu. Küçük burjuva tabakaları, coşkunluklarına rağmen, ideolojik bir çıkmaz için deydiler. En cesur ve devrimci sınıf olan işçi sınıfı, sömürgeci emperyalistlere karşı mücadeleyi tek başına sürdürüyordu. İleri devrimci teoriyle ve uluslararası proletarya hareketinin tecrübeleriyle silâhlanan işçi sınıfı, Vietnam halkının en yetenekli ve güvenilir önderi oldu.

Marksist - Leninist bir ruha sahip olan Parti, doğru bir devrimci çizgi tespit etti. Daha 1930'da, burjuva - demokratik devrime ilişkin programında, millî bağımsızlık ve «toprak işleyenindir» sloganının gerçekleşmesi için emperyalistlere ve feodallere karşı mücadele görevini ortaya koydu. Bu program, halkımızın çoğunluğunu meydana getiren köylülerin özlemlerine tam olarak cevap veriyordu. Bu yolla Partimiz büyük devrimci güçleri işçi sınıfının çevresinde birleştirmeyi başardı. Diğer sınıfların partileri ise ya başarısızlığa uğradılar, ya da tecrit edildiler. Partimizin, işçi sınıfı partisinin önder rolü bu şekilde aralıksız olarak pekiştirildi ve güçlendirildi.

Partimiz kuruluşundan kısa bir süre sonra, ülke mizde eşi görülmedik boyutlarda bir kitle hareketini örgütledi ve yönetti: Bu, Nge An ve Ha Tin eyaletlerinde Sovyetlerin kurulması hareketiydi. Bu eyaletlerdeki işçiler ve köylüler ayaklanarak emperyalist ve feodal boyunduruğu kırdılar. İşçi - köylü - asker iktidarını kurdular ve emekçi halka demokratik özgürlüklerini kazandırdılar.

Bu hareket emperyalistler tarafından bir kan denizinde boğulmakla beraber, Vietnam emekçi kitleleri nin kahramanlığını ve devrimci gücünü ispatladı. Başarısızlığına rağmen, Ağustos Devriminin zafere ulaştıracak güçleri çelikleştirdi.

* * *

ANTİ - FAŞİT MÜCADELE VE AĞUSTOS DEVRİMİ

1936'da faşizm tehlikesi ve bir dünya savaşı teh...

demokratik cephesiyle ve Fransa'daki Halk Cephesiyle ittifak kurarak, Hindiçini'de faşizme ve sömürge geri ciliğine karşı bir Demokratik Cephenin kurulması için geniş bir kitle hareketi başlattı. Demokratik özgürlükler ve daha iyi yaşama şartları talep eden kitle eylemleri yönetti. Bu hareket milyonlarca halkı kucakladı ve onların siyasî bilincini uyandırdı. Parti'nin itibarı arttı ve emekçi halk içinde derin kökler saldı.

İkinci Dünya Savaşının patlak vermesinden az sonra, Vietnam, ülkeye Fransız sömürgecileriyle birlikte hakim olmaya çalışan Japon istilacılarının işgaline uğradı. Parti, tam zamanında taktiklerini değiştirdi. 1941' de, bütün yurtsever güçleri tek bir anti - faşist ve anti - sömürgeci cephede toplamak amacıyla, Viet Minh (Vietnam'ın Bağımsızlığı Birliği) ve millî kurtuluşçu kitle örgütleri kuruldu. Parti, toprak devrimi sloganını geçici olarak geri aldı ve kiraların ve faizlerin düşürülmesini, emperyalistlere ve hainlere ait topraklara el konulmasını ve köylülere verilmesini savunmakla yetindi. Böylece, emperyalistlere ve kuklalarına karşı mücadele de bütün güçleri birleştirmeye, toprak sahibi sınıf için deki yurtsever unsurları da kazanmaya ve ülkenin kurtuluşu için Millî Cephe'yi genişletmeye çalıştı.

Parti'nin doğru siyaseti devrimci hareketin gelişmesini ilerletti. Mukavemet üsleri kuruldu ve Vietnam Kurtuluş Ordusu'nun ilk birimleri oluşturuldu. Parti, uluslararası anti - faşist mücadeleyle uyum halinde, Japon istilâcılarına karşı gerilla savaşına girişti.

1890 — 1969

Bu, Sovyet Kızıl Ordusunun faşizmi ezmesinden he men sonra, 1945 sonbaharında iktidarın ele geçirilmesi için ülke çapında bir ayaklanma başlatmayı mümkün kıldı. 1945 Ağustos Devrimi zafere ulaştı, Vietnam De mokratik Cumhuriyeti doğdu (...)

* * *

FRANSIZLARA KARŞI MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞI

Ağustos Devrimi'nden az sonra, Fransız Hükûmeti bizimle imzalamış olduğu anlaşmaları ihlâl etti ve saldırgan bir savaş başlattı.

O sırada ülke çok kötü bir durumdaydı. Fransız emperyalizminin ve Japon faşizminin sebep olduğu korkunç kıtlıktan henüz sıyrılmamıştık. Düşman, modern silâhlarla cihazlandırılmış büyük kara, deniz ve hava kuvvetlerine sahipti. Bizim ise sadece küçük, yeni kurulmuş, kötü teşhizatlı ve savaş tecrübesi az piyade birliklerimiz vardı. Ama Parti, azimle mukaveti örgütlemeye karar verdi, aynı anda hem yurtsever mücadeleye önderlik etmeye, hem de halkın gücünü arttırmaya girişti. Başlangıçta, toprak kiralarını ve faiz hadlerini düşürme siyasetini sürdürdü. Mukavemet yaygınlaştığında, halkın, özellikle köylülüğün güçlerini daha da arttırmak ihtiyacı duyuldu. Bunun üzerine halkı toprak reformu ve «toprak işleyenindir» sloganının tam olarak uygulanması için kararlılıkla seferber ettik. Bu doğru siyaset sayesinde mukavemet güçleri hızla büyüdü ve ardarda zaferler kazandı.

Halkımız, Fransız sömürgecileri tarafından seksen yıl boyunca azgınca sömürülmüş ve ezilmişti. Yurtsever savaşın başında, ordumuzun bazı birimleri sadece ...

kavemet içinde çelikleşmiştik. Halkımız demirden bir blok gibi birleşti. Düzenli birliklerimiz, bölgesel müfrezelerimiz ve halk milisimiz, savaşmaya ve zafer kazanmaya kararlı bir kahramanlar ordusu haline geldi.

Ordumuzun ve halkımızın sıkı birliği ve kahramanca fedakârlıkları, 1954 yazında tarihî Dien Bien Fu zaferine yol açtı. Fransız sömürgeci birlikleri ezildi ve ateş - kesi kabul etmek zorunda bırakıldı. Cenevre'de imzalanan anlaşmalar, Hindicini halklarının bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğünün tanınması teme li üzerinde barışı sağladı.

Tarihte ilk defa, küçük bir sömürge büyük bir sömürgeci devleti yenilgiye uğratmış bulunuyordu. Bu, yalnız halkımızın değil, dünyadaki bütün barış, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin bir zaferiydi.

Marksizm — Leninizm Vietnam işçi sınıfının ve halkının yolunu bir kere daha aydınlatmış ve onları, ülkelerini kurtarmak ve devrimin kazançlarını korumak mücadelesinde zafere ulaştırmıştı.

* * *

VİETNAM DEVRİMİNİN BAŞARISININ TEMELLERİ

Ho Şi Minh, bundan sonra Vietnam'ın Amerikan emperyalistleri ve kuklaları tarafından nasıl ikiye bölündüğünü anlatıyor. Kuzey'de sosyalizmin kuruluşuna geçilirken Güney'de Amerikan saldırısının geliştiğini; bu nedenle Vietnam İşçi Partisi Merkez Komitesi'nin 15. Oturumunun şu görevleri tesbit ettiğini belirtiyor:

«Millî birliği güçlendirmek, ülkenin bağımsızlık ve demokrasi temeli üzerinde birleştirilmesi için canla başla mücadele etmek, bütün ülkede millî demokratik devrimi tamamlamak; Kuzey'i güçlendirmek ve sosyalizme götürmek; barışçı, birleşmiş, bağımsız, demokratik ve müreffeh bir devlet kurmak; Hindiçini'de, Güneydoğu Asya'da ve bütün dünyada barışın savunulmasına aktif bir katkıda bulunmak»

Daha sonra, Kuzey'de sosyalizmin kuruluşunda elde edilen başarıları özetleyen Ho Şi Minh, yazısının sonlarına doğru, Vietnam İşçi Partisi'nin başarılarının temellerini ve Vietnam devriminin derslerini şu şekilde ifade ediyor:

Yukarıdaki başarıların nedenleri şunlardır:

1) Daima kararlı bir proleter sınıf tavrı takınan ve sınıfının ve halkının menfaatlerine mutlak suretle sadık kalan partimiz, Marksist - Leninist teoriyi Vietnam şartlarına doğru bir şekilde uygulamış ve doğru çizgi ve siyasetler tespit etmiştir. Her aşamada çeşitli devrimci stratejilerin ve taktiklerin oluşturulması ve uygulamasında, burjuvazinin reformcu eğilimlerine, millî hareketteki küçük burjuva unsurların siyasî maceracılığına, işçi hareketindeki Troçkistlerin «Sol» gevezeliklerine ve parti içindeki sağ ve «sol» sapmalara karşı aralıksız mücadele etmiştir. Bu, yalnız Partimizin bütün ülkede devrimin önderliğini ele geçirmesini sağlamakla kalmamış, aynı zamanda bu önderliği bütün alanlarda sürdürmesini ve burjuvazinin önderlik rolünü ele geçirme yolundaki bütün teşebbüslerini boşa çıkarmamızı da mümkün kılmıştır.

2) Marksist — Leninist teorinin rehberliğinde, Vietnam gibi geri bir tarım ülkesinde millî meselenin temelde köylü meselesi olduğunu, millî devrimin temelde işçi sınıfı önderliğinde yürütülen bir köylü devrimi ve halk iktidarının özünde işçi köylü iktidarı olduğunu kavradık. Her aşamada Partimiz köylü meselesini sıkı sı kıya kavrayıp doğru bir şekilde çözümledi ve işçi köylü ittifakını güçlendirdi. Köylülerin devrimdeki rolünü küçümseyen, devrimin temel gücü olduklarını göremeyen proletaryanın başlıca ve en güvenilir müttefiki ve proleteryayla birlikte sosyalizmi kuracak temel güç olduklarını göremeyen sağ ve «sol» sapmalarla mücadele etti. Parti'nin devrimci tecrübesi, kadrolarının köylülerin derin özlemlerini tatmin eden ve işçi — köylü ittifakı ilkesine uyan doğru kararlar aldıkları her durumda, devrimin canlı bir gelişme gösterdiğini ispatlamaktadır.

3) Parti, bütün yurtsever ve ilerici güçleri Millî Birleşik Cephe'de toplamayı ve anti emperyalist, anti feodal mücadele için millî birliği gerçekleştirmeyi başarmıştır. İşçiler ve köylüler millî birliğin temel gücü olduğundan onların ittifakı Millî Birleşik Cephe'nin temelini oluşturur. Parti, Millî Birleşik Cephe'nin kurulması, pekiştirilmesi ve geliştirilmesinde, hem sekterliğe ve kabuğuna çekilmeye, hem de ilkesiz uzlaşmaya karşı bu ikili mücadlevi sürdürmek suretiyle, Partinin otuz yıllık tecrübe şunu gösteriyor. Ancak bu eğilimlere karşı şu ikili mücadeleyi sürdürmek suretiyle, Parti'nin Millî Birleşik Cephe'deki önder rolünü teminat altına alabilir. Milliyetçi Cephenin işçi-köylü temelini güçlendirebilir ve saflarını genişletebilir.

"Fahri" yoldaşın Enternasyonal yayın organında çıkan yazısı

TARİHTEN

Türkiye'de siyasi durum ve Komünist Partisinin görevleri

20 NİSAN 1933
Türkiye'nin devrimci proletarya hareketinin tarihi ile ilgili olarak, III. Enternasyonal'in yayın organlarında çıkan belgeleri yayınlayacağız. Okuyacağınız yazı, İsviçre'nin Basel şehrinde çıkan Rundschau adlı organın 20 Nisan 1933 tarihli 10. sayısının 289. sayfasında çıkmıştır.

Aşağıda şu anda Türkiye'de devrimci işçilerin ele alması gereken temel meseleleri tahlil etmeye çalışacağız.

KEMALİZMİN SINIF YAPISI

Kemalistler hem sosyalizme hem de kapitalizme karşı kendi iktisadi sistemlerini ilerisürüyorlar. Bunu bir üçüncü sistem olarak, Kemalist devletçelik olarak ortaya koyuyorlar. Bunun foyası esaslı bir şekilde açığa çıkarılmalıdır. Kemalist Türkiye tam manasıyla kapitalist bir ülkedir. Ancak önemli feodal kalıntılara sahip ve henüz geri olan bir kapitalist ülkedir.

Eski Sultanlık idaresinin dünya emperyalizminin yardımıyla Türkiye'de uzun bir zaman engellemeye çalıştığı kapitalist gelişmeyi, Kemalizm ileri doğru götürdü. Bugün tekelci mali sermayenin gelişmeye başlamış olduğgunu tespit ediyoruz, ama şimdilik kapitalizm Türkiye'de henüz çok zayıftır.

Türkiye'de sömürülen sınıflar ileri kapitalist ülkelerdekinden çok daha kötü bir durumdadır. İşçilerle ilgili hiçbir kanunun bulunmaması, bunu doğrulayan bir örnektir. Fabrikadaki bir kaza sonucu sakat kalan bir işçi, işten çıkarılmakta ve en ufak bir tazminat dahi alamamaktadır. Buna rağmen Kemalistler Türkiye'de kapitalist sömürü olmadığını iddia ediyorlar.

Kemalistlerin ağızlarından düşürmedikleri devletçilik, bir çeşit devlet kapitalizmidir. Ama bu hiç bir şekilde, devrimin ilk yıllarında ve 1921 yılında Sovyetler Birliği'nde ortaya atılan devlet kapitalizmi ile aynı anlama gelmemektedir. Burada söz konusu olan, kapitalist işletmeler de dahil olmak üzere, üretimin proletaryanın devleti tarafından düzenlenmesiydi. Türkiye'de ise kapitalist üretimin kapitalist devlet tarafından düzenlenmesinin çığırtkanlığı yapılmaktadır. Aslında Kemalistlerin propagandasını yaptığı devletçilik, daha yoğun bir sömürüyle halkın çoğunluğunun sırtından, Türk burjuvazisinin elindeki geri kapitalist işletmelere devlet yardımı yapma amacını güden siyasetlerini örtbas etmekten başka bir şey değildir.

Kemalistlerin iktisadi politikasının sonucu, devlet eliyle düzenleme, «devletçilik» veya her hangi bir plânlı ekonomi değildir, sadrece tekelci sermayenin gelişmesini suni devlet yardımıyla hızlandırma yolundaki çabadır. Bu, merkantilist bir siyasetin ön şartlarının çoktan yok olduğu, kapitalizmin genel buhran içinde bulunduğu şartlarda bir çeşit 20. yüzyıl merkantilizmidir. Sovyetler Birliğindeki plânlı ekonomiyi somut örneklere dayanarak Kemalist iktisadla kıyasladığımız takdirde, bu mesele her işçi için bütünüyle açıklığa kavuşacaktır.

KEMALİSTLERİN MİLLİYETÇİLİĞİ VE EMPERYALİSTLERE KARŞI GÜTTÜKLERİ SİYASET

Türkiyeli Komünistler bir mektup taslağında şöyle diyorlar:

«Ham madde kaynakları ve pazarlar uğrunda yürütülen mücadelenin en yüksek dereceye ulaştığı dönemde, bugünkü dünya iktisadi buhranının sonucu olarak kapitalizmin genel buhranının en yüksek dereceye ulaştığı ve nisbi istikrarın sona erdiği birdönemde. Türkiye gibi geri olan ve hem iktisadi hem de maliaçıdan sızlığını kapitalist bir temel üzerinde gerçekleştirmesi imkânsızdır.»

Bu genel olarak doğrudur. Ancak Türkiye'li Komünistler böyle soyut gerçekleri sık sık tekrarladıkları takdirde, bunun sadece onların emperyalizme karşı mücadelelerini zayıflatacağından ve geniş kitlelerle bağ kurmalarını zorlaştıracağından korkarız. Komünistler, sürekli olarak Kemalistlerin Türkiye'nin bağımsızlığı için emperyalizme karşı gerçek bir mücadele yürütmesini talep etmektedirler. Ama yoldaşlarımız aynı zamanda bunun «imkânsız» olduğu sürekli olarak tekrarlarlarsa, komünistlerin böyle bir talepte bulunmalarının ne değeri kalır ki!

Kemalistler, kitlelere karşı kendilerini gerçek anti - emperyalist savaşçılar olarak gösteriyorlar. TKP haklı olarak buna inanmıyor. Ama burada Kemalistleri dünya emperyalizminin bir maşası olarak gösterip, diğer bir aşırılığa saplanmaktan da kaçınmak gerekir.

Türkiye'de toprak ağaları ve katıksız işbirlikçi burjuvazi, doğrudan doğruya dünya emperyalizminin ajanlığını yapmaktadır ve böyle unsurlar sürekli olarak belirli ölçüde Kemalist partinin safları arasında da bulunmaktadır. Bununla birlikte Kemalistlerle bu unsurlar arasında hiçbir ayrım yapılmaması da doğru olmazdı. Kemalistler, Türkiye'deki millî burjuvazinin temsilcisi olarak emperyalistlere karşı iki yanlı bir siyaset izliyorlar: Emperyalizme bazen teslim oluyor, bazen de ona karşı direniyorlar. Bunu kavramak gerekir. Neden iki yanlı bir siyeset? Çünkü Kemalistler burjuva ve millîyetçidirler. Her ikisini de Türkiye millî burjuvazisinin sınıf çıkarları, hatta çoğu zaman doğrudan doğruya kazançları uğrunda yapıyorlar. Kemalistlerin milliyetçiler olduğunu söylemekten çekinmememiz gerekir.

Bugün Kemalistler kadar katıksız milliyetçiler bulmak zordur.

Türkiye millî burjuvazisinin çıkarları ile emperyalizmin çıkarları arasında belirli objektif zıtlıklar vardır. Emperyalistler bir genişleme siyaseti güdüyorlar ve Türkiye'yi kendi hakimiyetleri altına almak istiyorlar. Birinci derecede Fransız emperyalizmi Türkiye'yi tamamiyle kendi nüfuzu altına sokmak için çaba gösteriyor ve Türkiye burjuvazisini sadece Fransız emperyalizminin bir işbirlikçisi bir ajanı rolüyle yetinmesi çin zorlamağa çalışıyor.

Türkiye millî burjuvazisi aslında emekçi kitlelerin bağımsız sömürücüsü olmak istiyor. Hatta çeşitli emperyalist ülkelerle elverişli anlaşma şartları arıyor ve bunu yaparken, bu ülkeler arasındaki çelişmelerden ve bunlarla Sovyetler Birliği a-togonizmdan) istifade etmeye çalışıyor. Kemalist milliyetçiliğin bu burjuva sınıf niteliği doğru bir şekilde açığa çıkarılmalıdır.

Mali sermayenin gelişme ölçüsüne göre, özellikle kazançlardan çok zararların paylaşılmasının söz konusu olduğu iktisadi buhran şartlarında, Kemalist burjuvaziyle emperyalistler arasında her iki taraf için de elverişli olan anlaşmaların yapılması bilhassa zorlaşacaktır. Öyleyse bunlar arasındaki bağdaşmaz zıtlık (antogonizm) daha da keskinleşecektir. Ama bundan hiç bir şekilde, Kemalistlerin dünya emperyalizmine karşı tutarlı bir mücadele yürütecek durumda oldukları veya hiç olmazsa bunu istedikleri sonucu çıkarılamaz.

Komünistler, Kemalizmi eleştirirken bu meseleyi basite indirgememelidirler. Kemalistlerle emperyalizmin satılmış ajanları arasında hiçbir ayırım yapmadıkları ve bunlar arasındaki her türlü zıtlığı (antagonizm) inkâr ettikleri takdirde, kitleler kendilerine güven göstermeyeceklerdir. Kemalistlerle dünya emperyalizminin Türkiye'li ajanları arasında çıkan çatışmalarda, kemalistlere karşı takındıkları tavır, emekçi kitleler üzerinde böyle gerici unsurların Kemalistlere karşı yürüttüğü mücadeleyi komünistlerin objektif veya en azından dolaylı olarak kolaylaştırdıkları veya destekledikleri etkisini bıraktığı takdirde, halk kitlelerinden tecrit olacaklardır.

Komünistlerin görevi, kendileriyle bu gerici unsurlar arasında daima kesin bir sınır çizmektir. Komünistler, Kemalistleri bu unsurlara karşı ve gerici ayaklanma hareketlerinin temelini oluşturan yabancı sermayenin istilâsına karşı kararlı bir mücadele yürütmekten kaçındıkları ve böylelikle emperyalistlerin Türkiye'nin bağımsızlığını sürekli bir şekilde tehdit etme imkânını yarattıkları için eleştirmeli ve bu şekilde kendi bağımsızlıklarını ortaya koymalıdırlar.

TKP, Kemalistleri bu şekilde teşhir ettiği takdirde, Kemalistlere ve gericilere karşı yürüttüğü mücadele geniş kitleler tarafından anlaşılabilecek ve o zaman TKP bu kitleleri emperyalizm aleyhtarı bir mücadele için seferber edebilecektir.

Komünistler, Kemalistler karşısında, asla sanki tutarlı milliyetçiler Kemalistler değil de, komünistlermiş gibi hareket edemezler. Meselâ Almanya'da komünistler Versay'ın baskısı karşısında burjuvazinin tutarsız ve gönülsüz mücadelesini eleştirirken ve burjuvaziyi teşhir ederken, milliyetçiler olarak değil, tutarlı proleter enternasyonalistleri olarak, ortaya çıkıyorlar.

Millî meseleyle ilgili olarak, burjuvazinin kuruculuk faaliyeti hakkındaki olumlu programını ortaya koymak ve desteklekıya karşı mücadele sınırları içinde kalmamızı, Lenin özellikle belirtti.

Aynı şekilde, biz, Kemalistleri millî meseledeki tutarsızlıkları veya yeteneksizlikleri yüzünden değil, (çünkü milliyetçiler olarak yeteneksiz değildir), tutarsız emperyalizm aleyhtarlıkları yüzünden eleştiriyoruz.

Kemalistler tutarlı ve düzenli bir şekilde Türkiye burjuvazisinin sınıf çıkarlarını savunuyorlar. Bununla birlikte şartlar onların bu sınıf siyaseti için elverişli değildir ve sürekli olarak daha da zorlaşmaktadır. Kemalistlerin altındaki zemin iki yandan oyulmaktadır: Bir yandan emperyalizmin sızmasıyla, öte yandan da sınıf mücadelesinin ve emekçilerin devrimci hareketlerinin gelişmesiyle. Yabancı sermaye, özellikle Fransız sarmayesi özellikle karma anonim şirketler maskesi altında) gittikçe daha derinlemesine ülkeye sızmakta ve Türkiye'nin bağımsızlığı için büyük bir tehlike haline gelmektedir.

Eğer Sovyetler Birliği var olmasaydı ve Türkiye halkının bağımsızlığını desteklemeseydi, Kemalistler çoktan dünya emperyalizmine nihai bir şekilde teslim olmak zorunda kalırlardı ve Türkiye çoktan bütünüyle büyük emperyalist yağmacıların pençesine düşerdi. O zaman Kemalist burjuvaziden çok daha güçlü bir düşman olan dünya emperyalizmi, Türkiye'deki devrimci hareketin karşısına baş düşman olarak dikilecekti.

KEMALİZMİN ZORBA DİKTATÖRLÜĞÜ

Savaştan sonra Kemalsitlerin kurduğu burjuva hakimiyeti, «barışçı» bir burjuva demokrasisi biçiminde değil, açık, çıplak ve zorba bir burjuva diktatörlüğü biçimindeydi. Komünistler, Kemalist rejimin bu niteliğini şiddetli bir eleştiriye tabi tutmalıdırlar ve sürekli olarak işçilere ve köylülere basın hürriyeti, seçimler, toplanma hürriyeti, dernek kurma hürriyeti vb. gibi en tabii demokratik hakların verilmesini talep etmelidirler. Komünistler, Kemalizmin zorba diktatörlüğüne karşı bu mücadeleyi ön plâna çıkarmazlarsa, Kemalizmin demokrasi aleyhtarı niteliğini henüz yeterince kavramayan geniş emekçi kitlelerin devrimci bir şekilde seferber edilmesi için yürüttükleri çalışmada, en önemli ve en etkili bir silâhı kaybedeceklerdir.

Bununla birlikte Komünistlerin, bir burjuva demokrasisinin kurulması gibi bir programı olamaz. Komünistler, Kemalistlerin demokratik olmayan rejimine karşı burjuva demokrasisi açısından değil, işçi ve köylülerin demokrasisi açısından mücadele vermelidirler. Burada sadece emekçilerin biçimsel haklarının değil, bu haklardan geniş emekçi kitlelerin, yani halkın çoğunluğunun gerçekten istifade etmesi imkânının söz konusu olduğunu özellikle belirtmek gerekir. Somut örneklere dayanarak proleterya diktatörlüğü şartlarında, bu kitlelere, Sovyet iktidarı biçimindeki proleter demokrasisinin ne olduğu görterilmelidir.

KEMALİSTLERİN TOPRAK SİYASETİ VE TKP'NİN KÖYLÜ HAREKETLERİ İÇİN GÖREVLERİ

Demokrasi ve millî bağımsızlık ile ilgili meseleler sürekli olarak toprak meselesiyle birleştirilmelidir.

Kemalizm sınıf hakimiyetini hangi kuvvete dayandırmaktadır? Kemalistlerin elinde faşist teşkilâtlar yoktur. Partileri polis teşkilâtına ve büyük çoğunluğunu köylülerin meydana getirdiği orduya dayanmaktadır. Köylük bölgelerde büyük köylülere (toprak ağalarına) dayanan Kemalistler, kapitalist birikimin başlangıcı sırasındaki zorba metodları uygulayarak, küçük ve orta köylü tabakalarını insafsızca mülksüzleştiriyorlar. Bunun sonucu olarak köylük bölgelerde sınıflar açısından güçlü bir farklılaşma ortaya çıkıyor ve bu, askerler üzerinde etkisiz kalmayacaktır. İşte bu yüzden köylü meselesi Kemalizmin en zayıf yanıdır.

Türkiye'nin bir dizi bölgesinde köylülüğün kitle hareketlerine şahit oluyoruz.

★ Demokrasi ve millî bağımsızlıkla ilgili meseleler, sürekli olarak toprak meselesiyle birleştirilmelidir. ( ) Komünistler, çalışmaları sırasında TKP'nin toprak meselesi ile ilgili şiarlarını ve bütün borçların kaldırılması talebini ön plâna çıkarmalıdırlar.»

★ «Komünistlerin bir burjuva demokrasisinin kurulması gibi bir programı olamaz. Komünistler, Kemalistlerin demokratik olmayan rejimine karşı burjuva demokrasisi açısından değil, işçi ve köylülerin demokrasisi açısından mücadele vermelidirler.»

★ «Türkiye'li işçi ve köylülerin dolaysız günlük taleplerinden hareket etmek ve kitle eylemlerinde kısmî talepleri, iktidar ve sosyalizmle ilgili temel meselelerle doğru bir şekilde birleştirmek gerektiği kavranmalıdır. Devrimci yükselişin, Türkiye'de işçilerin bir dizi kitle eylemleri, devrimci kitle eylemleri ve devrimci köylü hareketleri şeklinde kendini gösterdiği şu anda, bu çok daha önem kazanmaktadır. TKP'nin esas görevi, işte bugün, kitle mücadeleleri içinde emekçileri büyük devrimci mücadeleler için hazırlamaktır.»

reddediyorlar ve bu yüzden toprakları ve malları zorla satışa çıkıyor. Komünistler çalışmaları sırasında TKP'nin toprak meselesi ile ilgili şiarlarını ve bütün borçların kaldırılması talebini ön plâna çıkarmalıdırlar.

«Vergi boykotu» gibi genel bir şiar şu anda herhalde erken olurdu. Her bölgede vergi meselesindeki talepleri köylü kitlelerinin ruh hali göz önünde bulundurularak somuta indirgemeğe çalışmak daha doğru olacaktır. Bunu yaparken, vergi alma ve zorla haciz ile ilgili her somut olaydan vergi koyanlara ve resmi makamların köylük bölgelerdeki temsilcilerine karşı mahalli köylü eylemleri başlatmak için istifade edilmelidir.

Komünistler, Kemalistlerin köylülerle ilgili siyasetini teşhir ederek devrimci köylü hareketini bastırmak üzere asker ve jandarma gönderilmesine sert bir şekilde karşı çıkmalıdırlar.

TKP'NİN İŞÇİ SINIFI İÇİNDEKİ KİTLE ÇALIŞMASI

TKP'nin kitle siyaseti içindeki esas görevi, kısmi talepler etrafında doğru bir mücadele yürütmektir. Doğru kısmi talepler vasıtasıyla kitlelerle canlı bağlar kurulacaktır. Emekçi kitleleri öfkelendiren güncel olaylar karşısında zamanında tepki göstermek, bunun yanında her iş yerinde ve her yerde TKP'nin şiarlarını ve taleplerini bu olaylarla en sıkı bir şekilde birleştirmek, tayin edici bir önem taşır. Komünistler kendi grev taktiklerini geliştirmelidirler. Grev hareketi, geliri olmayanların hareketi ve köylü hareketi Türkiye'deki kitle hareketlerinin başlıca biçimleridir. Kısmi şiarların dışında, şimdiki merkezi eylem şiarı meselesi de ele alınmalıdır.

Bütün işçilerin Kemalist sendikalara dahil olmaları gerektiği şiarını ortaya atmak doğru olmazdı. Çünkü bu şekilde bir çoklarının sınıf düşmanının etkisi altına girme tehlikesi doğabilirdi. Bununla birlikte biz sürekli olarak bu sendikaların gerçek devrimci sendikalara dönüştürülmesi için mücadele etmeliyiz. Bunun için de bu sendikaların safları arasında, sendikalarda demokrasi, çoğunluğun kazanılması ve Kemalist yönetimin devrilmesi için mücadele veren muhalefet grupları yaratmalıyız. Ama öte yandan şu veya bu mahalli teşkilâtta yeterince güçlü bir muhalefet grubu yaratılmışsa ve söz konusu teşkilâtı işçi kitlelerinin yardımıyla ele geçirme ihtimali gerçekten mevcutsa, işçilere bu sendikaya girmeleri için genel bir çağrı yöneltmek doğru olacaktır.

Fakat Komünistler şimdi genellikle, işçilere bağımsız devrimci kitle sendikaları kurmaları için çağrıda bulunmalıdırlar.

Legal kitle sendikaları uğrunda yürütülen mücadele sırasında legalizm hayalciliğine kapılmamalıdır. Kemalistler işçilerin kitle teşkilâtlarından ve sendikaların hür sınıf teşkilâtları haline dönüşmesinden korkuyorlar. Baskı yeterince güçlü olduğu takdirde, Kemalistler bu alanda muhtemelen belirli tavizler vermek zorunda kalacaklardır. Bununla beraber Komünistler önemli her iş yerinde kendi illegal sendikalarını veya illegal sendika gruplarını kurma görevini ihmal edemezler. İllegal teşkilâtların sayıca geniş kitleleri bir araya toplayamayacağı açıktır. Ama en önemlisi, bunların işçi kitleleriyle gerçekten birleşmesi ve kitleler arasındaki sürekli ve faal bir şekilde çalışmasıdır.

PARTİ İNŞASI İLE İLGİLİ MESELELER

TKP ülkenin belli başlı yerlerindeki mahalli teşkilâtlarını ve mahalli parti yönetimlerini sağlamlaştırmalıdır. Mevcut parti kadroları bu yönetimlere gönderilmelidir. Mahalli parti yönetimleri kendi girişkenliklerini geliştirmeyi ve Merkez Komitesiyle ilişkiyi kaybettikleri takdirde bağımsız çalışmayı öğrenmelidirler. İşte o zaman düşman TKP'nin teşkilâtını parçalayamayacaktır.

Tahriklere ve ajan sistemine karşı mücadele üzerinde özellikle durmak gerekir. En sıkı gizlilik sağlanmalıdır.

Komünistler legal hayallere kapılamazlar

Düzenle ve toplumun sınıf karakteriyle ilgili temel meseleler. Türkiye'de başka bir ülkede olmayan güncel bir önem kazanmaktadır. Türkiye'nin Sovyetler Birliği ile doğrudan doğruya komşu olması ve halk kitlelerinin Sovyetler Birliğinde sosyalizmin inşası meselesi ile çok yakından ilgilenmeleri de, geniş emekçi kitleleri komünist programın başlıca kısımları konusunda aydınlatırken, Türkiye'li komünistlerin işini kolaylaştırmaktadır.

Bu yapılırken, Türkiyeli işçi ve köylülerin dolaysız günlük taleplerinden hareket etmek ve kitle eylemlerinde kısmi talepleri iktidar ve sosyalizmle ilgili temel meselelerle doğru bir şekilde birleştirmek gerektiği kavranmalıdır. Devrimci yükselişin Türkiye'de işçilerin bir dizi kitle eylemleri ve devrimci kitle eylemleri ve devrimci köylü hareketleri şeklinde kendini gösterdiği şu anda, bu çok daha önem kazanmaktadır. TKP'nin esas görevi işte bu gün, kitle mücadeleleri içinde emekçileri büyük devrimci mücadeleler için hazırlamaktır.

★ Merkantilizm

Şefik Hüsnü'nün fikirleri ve mücadelesi

(12. sayfadan devam)

şizme karşı mücadeleyi örgütlemeyi ve halkın anti-faşist birliğini gerçekleştirmeye girişti. Bunun yanında, proleteryanın «kendi bağımsız inkılâpçı siyasetini» devam ettirmeye çalıştı. (Şefik Hüsnü'nün 1941'deki Merkez Komitesi Genişletilmiş Toplantısı'na Raporundan) Bu yıllarda ırkçılığa ve Turancılığa karşı bir çok makale yazdı. Bunlardan bazıları günlük gazetelerde yayınlandı. TKP, bu yıllarda legal imkânlardan mümkün olduğu kadar yararlanmak için mücadele etti.

Savaş yıllarında TKP, Türkiye'nin demokrasi cephesinde, müttefik devletlerle birlikte savaşa girmesi için propaganda yürüttü. O zamanlar dünya sosyalizminin kalesi olan Sovyetler Birliği'nin faşist saldırıya karşı korunması görevini yerine getirmeye çalıştı.

TKP'nin faşizme karşı mücadele sloganları içinde şunlar da yer alıyordu:

«Yaşasın Hür milletler arasında kardeşlik!
«Yaşasın serbest vatandaşların Türkiyesi!
«Kahrolsun toprak köleliği!
«Yaşasın sefalet korkusundan kurtuluş!
«Kahrolsun milli azınlıklara düşmanlık!»

(1945 Temmuzunda açıklanan İleri Demokratlar Cephesi programından)

Halkın mücadelesi ve dünya çapında demokratik cephenin zaferi sonucu ülkemizde de faşizm geriledi. Bu şartlarda Şefik Hüsnü, Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi'ni kurdu. TSEKP programı halkımızın faşizme karşı mücadelesini ve taleplerini savunuyordu:

«Ordu, devlet daireleri ve eğitim kurumları içinde yuvalanmış bulunan faşistler ve faşistleri destekleyen unsurlar temizlenmelidir.

«Büyük tekellere ve savaş yıllarında gayri meşru yollarla elde edilen mal ve mülke el konulmalıdır.

«Çiftçiyi topraklandırma kanunu, yoksul ve topraksız köylüleri toprağa kavuşturamaz. Büyük topraklar ve hazine toprakları bedelsiz olarak köylüye dağıtılmalıdır.»

Şefik Hüsnü, bu sıralarda da Esat Adil gibi burjuva sosyalistlerinin ve Hüsamettin Özdoğu gibi Troçkistlerin TKP'yi tasfiye çabalarına karşı mücadele etti. Bunların TSEKP'ni etkisiz hale getirme çabaları boşa çıktı. TSEKP hızla gelişti ve güçlendi. Ancak kısa bir zaman sonra TSEKP, faşist iktidarın saldırısına uğradı ve kapatıldı.

Bu sıralarda TKP'ye dünyada demokrasi cephesinin hızla gelişeceği yolunda iyimser ve hatalı bir görüş hakim oldu. Bu hatalı görüş, TKP'nin ağır bir darbe yemesine ve illegal teşkilatlanmasını kaybetmesine yol açtı. Şefik Hüsnü 1946'da tutuklandı ve mahkum oldu. 1950'de hapisten çıkan Şefik Hüsnü, 1952'de tekrar tutuklandı. Gene mahkum oldu. Ve ömrünün son yıllarını hapiste ve sürgünde geçirdi.

ŞEFİK HÜSNÜ'NÜN DEVRİMCİ ÇİZGİSİ BUGÜN DE YAŞAMAKTADIR

Proletarya hareketimizin tarihinde doğru çizgiyi Şefik Hüsnü temsil etmektedir. Ancak TKP, Marksizm—Leninizmi yurdumuz şartlarına yaratıcı bir şekilde uygulayamadı, hatalarını yenemedi, devrimin temel meselesinin köylü meselesi olduğunu pratikte kavrayamadı. Bu sebeplerle işçi ve köylü yığınları içinde kök salamadı, onları devrim yoluna seferber edemedi. Şefik Hüsnü'nün ortaya koyduğu devrimci görevler bugün de önümüzde durmaktadır. Ve Şefik Hüsnü'nün devrimci çizgisi bugün de yaşamaktadır.

TKP'nin yediği ağır darbeden ve o güne kadar yapılan hatalardan yararlanan burjuva yolcusu Zeki Baştımar, Parti yönetimini gasbetti. Revizyonist yönetimin gitgide ağırlık kazandığı TKP, 1950'lerde burjuvazi tarafından çökertildi. Örgütsel varlığını sürdüremeyen proletarya hareketi, mücadele tecrübelerini 1960'tan sonra gelişen devrimci harekete ulaştıramadı.

1956'dan sonra Sovyetler Birliği'nden başlayan revizyonist ihanet dünya çapında yayıldı. Yakup Demir kliği, yurt dışında sosyal emperyalizmin uşağı bir burjuva kulübü kurdu. Onların sahtekârca «TKP» adını taktıkları bu burjuva tekkesinin, Şefik Hüsnü'nün TKP'siyle hiçbir alakası yoktur. Yakup Demir ve kafadarları Şefik Hüsnü'nün devrimci çizgisine alçakça saldırdılar ve saldırıyorlar.

Proletaryanın ve devrimcilerin önünü karartmak isteyen revizyonistler geçmişte devrimci hareketin mücadele tecrübesini gizlemeye çalıştılar. Bugün ise her türden oportünist Şefik Hüsnü'ye ve onun devrimci çizgisine sosyalist Esat Adil'i, Stalin düşmanları Börklüce Mustafa ve Hüsamettin Özdoğu'yu, 1925 yılında mahkemede dönekliğini ilân eden Sadrettin Celâl Antel'i göklere çıkarıyorlar. Onlar böylece kimlerin takipçileri olduklarını açıkça ortaya koyuyorlar.

Devrimimizin bütün temel meselelerinde Şefik Hüsnü'ye taban tabana zıt görüşleri savunan bazıları ise, kendilerini onun mirasçısı ilân ediyorlar. Şefik Hüsnü'nün çizgisinde darbecilik, burjuva milliyetçiliği ve kuyrukçuluk yoktur. Şefik Hüsnü'nün mirasına sahip çıkmak onun fikirlerini savunmak ve bu uğurda mücadele etmekle olur.

Şefik Hüsnü ye Troçkist inkârcılar da saldırıyor. Onlar, idealist ve kibirli burjuva aydınları olarak, gelişmeyi reddediyorlar, halkın geçmişinde devrimci olan ne varsa inkâr ediyorlar. Troçkistler, bütün temel meselelerde olduğu gibi bu konuda da revizyonistlerle devrimci çizgiye karşı birleştikleri gibi.

Bütün bu oportünistlerin Şefik Hüsnü'ye karşı çıkmalarının sebebi, Şefik Hüsnü'nün devrimci çizgisine kendi oportünist fikirlerinin mahkum edilişini bulmalarıdır. Çünkü Şefik Hüsnü'nün fikirleri, reformculuğu ve revizyonizmi, darbeciliği ve burjuva milliyetçiliğiini, Troçkizmi ve maceracılığı mahkum ediyor. Bütün bu oportünist akımların ortak amaçları devrimci hareketin köklerini tahrip etmek ve devrimci geleneğin devamını önlemektir.

Bugün Şefik Hüsnü'nün esaslarını koyduğu devrimci çizgiye sahip çıkmak ve proletarya hareketini sürdürmek devrimcilerin önündeki en önemli görevidir. Şefik Hüsnü'nün fikirleri bugün de proletaryaya ve emekçi halkımıza ışık tutuyor. Bu fikirler işçi ve köylülerimizin mücadelesiyle mutlaka zafere ulaşacaktır. Şefik Hüsnü, işçi sınıfı davasına bağlılığı ve yılılmak bilmeyen savaşçı ruhuyla bugün de Türkiye devrimcilerine örnek etmektedir.

Görevimiz Kitle mücadelesini yükseltmektir

(3. sayfadan devam)

daha da derinleştirerek gelişecektir. Sloganı anti-komünizm olan Demirel hükümeti halka saldırmayı planlamaktadır ve saldırılar olacaktır. Halkın mücadelesi faşist saldırılarak karşı mücadele ede ede gelişecektir.

★ Görevlerimiz

Hayat proleter devrimcilerinin tesbit ettiği doğrultuda gelişmektedir. Bu gün de esas mesele kitlelerin yükselen mücadelesini halkın tek kurtuluş imkânı olan devrim yoluna kanalize edip edememek meselesidir. Reformcular ve revizyonistler kitle mücadelesini bastırmada faşistlere yardımcı oluyorlar. Onların teşhir edilmesi ve etkisiz hale getirilmesi kitle mücadelesini geliştirmek için zorunludur. Kitleler dağınık ve örgütsüz, devrimci ve anti - faşist güçler parçalanmış olarak kaldığı sürece, faşizmin kitle mücadelesini dağıtması, devrim dalgasını geriletmesi tehlikesi vardır.

Bugünün devrimci görevi, halkın faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesini örgütlemek, bütün anti - faşist ve devrimci güçleri birleştirmek, faşist saldırılara karşı aktif savunma tedbirleri almak, cesaretle kitle mücadelesini geliştirmek ve ona önderlik etmektir. Kitle mücadelesinin devrim hedefine yöneltilebilmesi için proleter öncünün inşası bugün de örgütlenme alanındaki esas görevdir.

Şefik Hüsnü'nün fikirleri bugün de devrimci mücadeleye ışık tutuyor

7 Nisan 1975, proletaryanın yorulmak bilmez savaşçısı ve önderi Şefik Hüsnü'nün onaltıncı ölüm yıldönümüdür. Şefik Hüsnü, 1959 yılında sürgünde bulunduğu Manisa'da öldü. Onun hayatı, Türkiye proletarya hareketinin tarihi ile içiçedir.

Şefik Hüsnü devrimci proletarya hareketini 40 yıl boyunca yönetti. Daha 1919 yılında İstanbul'da ortaya çıkan komünist grupları Şefik Hüsnü yönetiyordu. Bu teşkilat 23 Eylül 1919'da Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası'nı kurdu. TİÇSF'nin yöneticisi de Şefik Hüsnü idi, 20 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi kuruldu. Şefik Hüsnü, Mustafa Suphi ile birliket TKP'nin kuruluşuna katıldı. 28-29 Ocak 1921'de Mustafa Suphi ve arkadaşlarının burjuvazi tarafından katledilmesiyle ağır bir kayıp veren TKP'yi toparladı ve yeniden teşkilatladı.

ŞEFİK HÜSNÜ VE ARKADAŞLARI MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞINA VAR GÜCLERİYLE KATILDILAR

Şefik Hüsnü, Millî Kurtuluş savaşı yıllarında İstanbul komünistlerinin başındaydı. Devrimciler Millî Kurtuluş savaşını vargüçleriyle desteklediler. Birçok devrimci, savaşa katılmak üzere Anadolu'ya geçti. Şefik Hüsnü ve arkadaşları, işçi sınıfının işgalcilere ve işbirlikçilerine karşı mücadelesine önderlik ettiler. İşçi sınıfı mücadelesini örgütlediler ve yönettiler.

İşçi sınıfımız, bir çok yerli ve yabancı şirkette grevlere girişti. Şefik Hüsnü ve arkadaşları İstanbul'daki mücadelede Rum devrimcilerle omuz omuza verdiler.

O günlerde de kendilerini «işçi sınıfı sosyalisti» diye adlandıran oportünist partiler vardı. Şefik Hüsnü, bu oportünist partilere karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttü. Sosyal Demokratik Fırka ve İngiliz ajanı İştirakçi Hilmi'nin Türkiye Sosyalist Fırkası işgacilere karşı verilen mücadeleyi ve işçi sınıfımızı bölmeye çalışıyorlardı. Şefik Hüsnü bunlarla mücadelesinin yanı sıra, Milli Kurtuluş Savaşına karşı çıkan ve Kemalistlerle her türlü ittifakı reddeden Sadrettin Celal'in Troçkist fikirleriyle mücadele etti.

KEMALİST DİKTATÖRLUĞE KARŞI MÜCADELE

Milli Kurtuluş savaşından sonra Kemalistler işçi ve köylüleri ezen bir diktatörlük kurdular. Şefik Hüsnü'nün yönetimindeki TKP, 1924'de Kemalistlere karşı siyasetini daha tutarlı ve açık olarak ortaya koydu. Şefik Hüsnü bu konuda şunları yazıyordu:

«......Kurtuluş Savaşımızı gereği gibi başardıklarını ve değeri inkâr edilmez bir siyasi devrimi başlattıklarını dikkate alarak, Cumhuriyet yöneticilerine geniş bir kredi açmıştık... Biz, özellikle uluslararası şartların baskısı altında bazı kökten tedbirlere başvurma zorunluluğunun duyulacağını mümkün görmüştük. Olaylar, bunun da olmayacağını açıkça gösterdi.»

(AYDINLIK Sayı: 21, Mayıs 1924)

Bu yıllarda, daha önce Kemalist burjuvaziyle her türlü ittifaka karşı çıkan Troçkist Sadrettin Celal bu sefer be kuyrukçuluk siyasetini savunmaya başladı. Vedat Nedim ve Şevket Süreyya gibi döneklerle birleşerek menşevik bir hizip oluşturdu. Onlar, Türkiye'de işçi sınıfının zayıf olduğunu, kapitalizmin gelişmesi için Kemalist burjuvaziyi kayıtsız şartsız desteklemek gerektiğini ve demokratik devrim görevinin burjuvazi tarafından yerine getirilebileceğini savunuyorlardı. Şefik Hüsnü yönetimindeki TKP bu görüşleri kesinlikle mahkum etti. TKP'nin 1926 programı proletarya hareketinin Kemalist burjuvaziye karşı siyasetini şu şekilde tesbit ediyor:

«TKP, iktidarda olan Kemalist Halk Partisi'ne karşı barışmaz ve devamlı bir şekilde mücadele açmıştır.» (Madde: 2)

Bu gerçek, bugün Şefik Hüsnü'nün Kemalistlerle uzlaştığı iftirasını ileri süren inkarcı Troçkistlere de kesin bir cevap teşkil etmektedir.

ŞEFİK HÜSNÜ

1923'den sonra Kemalist diktatörlük, işçi sınıfına karşı baskısını artırdı ve emekçi hal küzerindeki tahakkümü daha da ağırlaştırdı. Kürt milliyeti üzerindeki zulüm daha da yoğunlaştı. Oportjnistler milli zulme alkış tuttular. Şefik Hüsnü ise Kürt milliyetine uygulanan katliama karşı çıktı.

TKP, bu yıllarda işçı sınıfı ve gençlik arasındaki çalışmasını yoğunlaştırdı. İşçilerin taleplerini kararlılıkla savundu ve pek ço kgreve önderlik etti. İşçi sınıfını kitle örgütlerinde birleştirmeye çalıştı.

BURJUVAZİ, DEVRİMİ SONUNA KADAR GÖTÜREMEZ

Şefik Hüsnü, kazanılan bağımsızlığın milli burjuvazi tarafından korunup sağlamlaştırılamayacağını, milli burjuvazinin kaçınılmaz olara kemperyalizmle uzlaşacağını ve ülkeyi tekrar emperyalistlere teslim edeceğini belirtiyordu:

«Sanayi kapasitelerinin kendi araçlarıyla istediklerini yapabileceklerine imkân görmüyoruz. Mutlaka yabancı sermayeden yardım edileneceklerdir. İster istemez, uluslararası sermaye ile uzlaşacaklar, ona karşı hizmette bulunacaklar ve bu hizmetin bedelini de ülkenin çalışan kitlelerine ödetmek isteyeceklerdir.»

(Şefik Hüsnü AYDINLIK sayı: 30. Şubat 1925)

Aynı konuda, 1928 yılında TKP, Enternasyonal'in 6. Kongresi'nde şu görüşleri belirtiyordu:

«Bu durum sömürge ve yarı sömürge ülkelerde milli burjuvazinin mücadeleden zaferle çıksa bile(bir süre sonra karşı devrim safına geçişinin tipik bir örneğidir. ...Bu ülkeler bir süre sonra mutlaka yabancı sermayenin etkisi altında kalmak durumundadır. Gene kurtuluş mücadelelerini başarıyla sonuçlandırmış olan bu ülkeler zamanla yavaş yavaş yarı sömürge ülkeler haline gelmektedirler. Bu. Kemalist Türkiye için de geçerlidir.»

(İnprekorr: 4 Ekim 1928, Sayı: 112 Sayfa: 2160—2161)

TEK KURTULUŞ YOLU: DEVRİM

TKP, 1926 yılında Viyana'da toplanan kongresinde bir program kabul etti. Bu program, Şefik Hüsnü yönetimindeki TKP'nin Kemalist diktatörlüğe ve her türden oportünist akıma karşı yürüttüğü devrimci mücadelenin bir ürünüdür. 1926 programı, devrimci mücadelemizin bugünkü görevlerine de ışı ktutmaktadır.

1926 programı, halkın biricik kurtuluş yolunun devrim olduğunu ve devrimin ancak halkın fedakârlığına dayanılarak zafere ulaştırılabileceğini savunuyordu:

«TKP, pratik tecrübelerden alınmış örneklerle, proletaryanın ve köylülüğün belli başlı kitlelerinin önünde duran meselelerin, parlamento mücadelesiyle değil, fakat özellikle amele ve köylülerin inkılapçı diktatörlüğüyle halledileceğini açıklar. (Madde: 8)

DEMOKRATİK DEVRİM

1926 Programı, önümüzdeki görevin demokratik **devrim** olduğunu tesbit ediyor. **Millî Kurtuluş** Savaşı'nın zafere ulaşmasından **sonra da** devrimin görevleri, hâlâ emperyalizmin ve feodalizmin yıkılmasıdır. Program, demokratik devrimin, proletarya önderliğinde işçi köylü ittifakı temeline dayanması gerektiğini belirtiyor:

«...Komünist Partisi... her çeşit zulme ve soyguna karşı sınıf mücadelesini geliştirir. Köylünün belli başlı kitlelerini proletaryanın önderliği altında toplar. Böylece aynı zamanda amele ve köylülüğün bir sovyet idaresi şeklinde kendi diktatörlüklerini gerçekleştirmeleri için gereken şartları hazırlar.» (Madde: 1)

«Amele ve köylü diktatörlüğü, öldürücü darbelerini ilk önce en tehlikeli düşmanlarına, emperyalistlerin ve yarı derebeyi gericilerin kafalarına indirir.»

(Madde: 46)

Şefik Hüsnü programın yayınlanmasından bir sene önce ise şunlar yazıyordu:

«...Köylümüz ve işçilerimiz el ele, omuz omuza vererek hareket etmelidirler. Sıkı bir tarzda birleşmezlerse, hazır yiyici asalaklar sınıfı daha uzun zaman onların sırtından keyif sürecektir. Bu durum, köylü bizzat örgütlendiği ve usulünce kendi öz çıkarları için mücadeleye giriştiği gün ancak son bulacak ve ancak örgütlü köylü, işçi kitleleriyle el ele vererek bizzat ve doğrudan doğruya egemenlik haklarını kullanmayı başardıkları zaman kurtuluş yoluna ayak basılmış olacaktır.»

(AYDINLIK, sayı: 29)

ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKI

1926 Programı, ulusların kaderlerini tâyin hakkını ve proleter enternasyonalizmini kararlılıkla savunmaktadır:

«TKP, millî azınlıkların Türkiye'den ayrılma hakkı da dahil olmak üzere, kaderlerini bizzat tâyin etmek hakkını kayıtsız şartsız tanır.» (Madde: 11)

«TKP, emperyalist devletlere yakınlaşmaya yönelen her türlü dış siyasete amansız bir tarzda karşı koyar... Sömürge ve yarı sömürge ülkelerin emperyalizme karşı milli kurtuluş hareketleriyle sıkı bir ittifak ve bu hasretlere fiili yardım lehinde çalışır.» (Madde: 20)

ŞEFİK HÜSNÜ YE III. ENTERNASYONAL

TKP 1927'de ağır bir darbe yedi. Fakat Türkiye emekçilerinin bağrından sökülemedi. 1929'da Şefik Hüsnü hapisten çıktıktan sonra yurt dışına giderek mücadelesine oradan devam etti. TKP, Lenin'in kurduğu Üçüncü Enternasyonal'in Türkiye müfrezesiydi. Şefik Hüsnü, Üçüncü Enternasyonal'de Türkiye proletaryasını temsil ediyordu. O, büyük devrimci Dimitrov'un başında bulunduğu Enternasyonal İcra Komitesi'nin üyesiydi.

1930'dan sonraki yıllar, bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de faşizmin yükseldiği yıllardı. Bir yandan burjuvazinin baskı ve takibi, diğer yandan da Troçkizmin tahribatı, TKP'nin çalışmasını önemli ölçüde aksattı. Şefik Hüsnü, bu yıllarda Parti'nin Bolşevikleştirilmesi ve saflığının korunması için mücadele etti. Stalin düşmanlarına ve tesfiyecilere karşı Parti'nin devrimci çizgisini savundu.

«YAŞASIN SERBEST VATANDAŞLARIN TÜRKİYESİ! KAHROLSUN TOPRAK KÖLELİĞİ»

Şefik Hüsnü 1939'da Türkiye'ye döndü. İkinci Dünya Savaşı başlamıştı ve ülkede faşizm hüküm sürüyordu. Şefik Hüsnü, fa

(Devamı 11. sayfada)

Şefik Hüsnü, mahkemelerde Proletarya ideolojisini savundu

Şefik Hüsnü, işçi sınıfı davasına adadığı hayatı boyunca, hiç bir zamn inançlardan taviz vermedi. Poliste ve mahkemede daima örnek bir devrimci olarak davrandı. Bugün bazı dönekler, Şefik Hüsnü'yü karalamak için, o'nun polisteki tutumuyla ilgili olarak iftiralar uyduruyorlar. Şefik Hüsnü hayatının hiçbir döneminde faşist teröre boyun eğmemiş ve proletarya hareketinin hiç bir sırrını açığa vurmamıştır. Bugün Şefik Hüsnü'nün mirasçısı olduklarını iddia eden bazıları ise, yaptıkları teslimiyetçilik propagandasına Şefik Hüsnü'yü alet edebileceklerini sanıyorlar. Onlar dergilerinde' Şefik Hüsnü'nün muhakeme önünde fikirlerini savunmadığını yazıyorlar. Aşağıda verdiğimiz belge, onların bu iddiasına en iyi cevaptır.

(...) Bundan sonra Şefik Hüsnü bey, sosyalizme dair uzun uzadıya izahat verdi.

Reis sordu:

— Komünizm amaline (Komünizm amaçlarına) taraftar mısınız?

— Evet, taraftarım.

— Bu ilhamı nereden aldınız ve hangi nazariyeyi (teoriyi) takip ediyorsunuz?

— Komünizm ile, Avrupa'da tahsildeyken ülfete başladım (uğraşmaya, haşır neşir olmaya başladım) ve Komünizmin en emin refah ve saadet vasıtası olduğuna kani bulunduğum için buna taraftarım.

— Şu halde mülkiyeti hususiyetin (özel mülkiyetin) ve kapitalizmin ilgasına (kaldırılmasına) taraftarsınız?

— Evet, taraftarım. Karl Marks'ın ve Lenin'in asarını (eserlerini) okudum. Ve bu büyük rehberin efkâr ve vesayısının (fikir ve öğütlerinin) beşeriyeti refaha isal edeceğine (insanlığı refaha kavuşturacağına) inandığım için samimi merbutiyet (bağlılık) hissettim.

— Komünistlerin gayesi nedir?

— Memlekette köylü ve ameleyi hâkim kılarak sınıf farklarını kaldırmak ve istihsal vasıtalarını (üretim araçlarını) müşterek bir mülk (ortak, kollektif mülkiyet) haline inkılâp ettirmektir (dönüştürmektir). Rusya buna bir misal olabilir. (...)

(Rasih Nuri İleri'nin «Doktor Şefik Hüsnü ve Arkadaşlarının Muhakemeleri» yazısından alınmıştır.)